

Lord Raffles

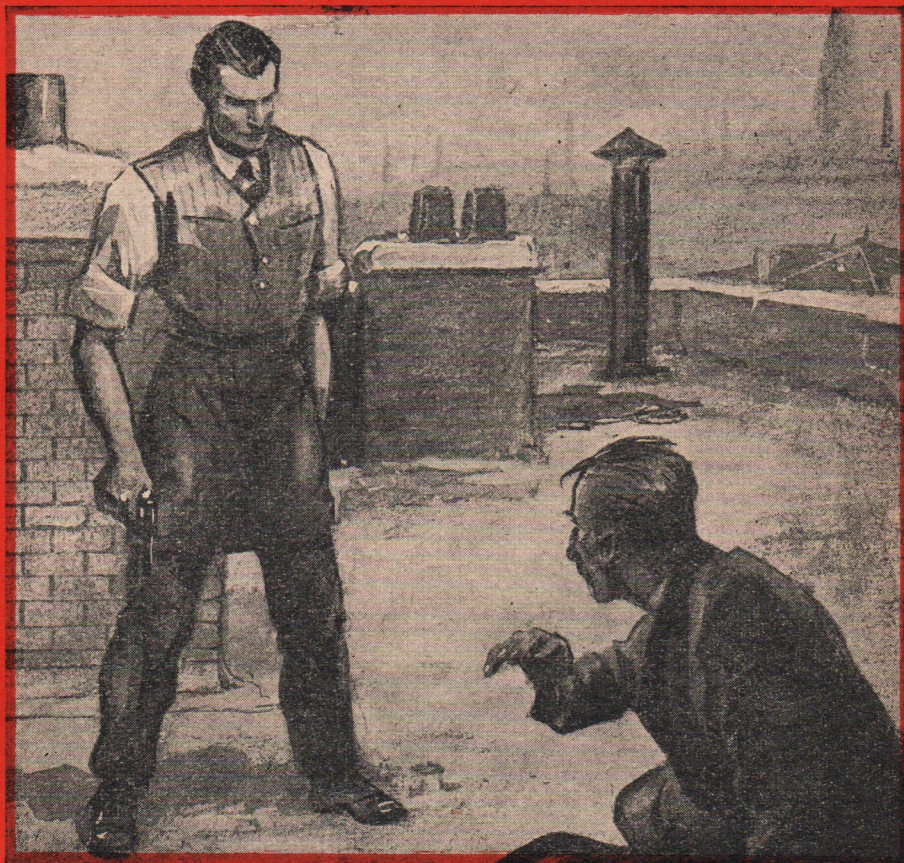
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

POLITIE CONTRA POLITIE

N° 2768

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Politie contra politie

HOOFDSTUK I

DE MICROFOON

Het kon ongeveer twee uur in de middag zijn geweest toen er een glanzend sportwagentje stopte voor de brede deur van het Madison Hotel, in de 24e Straat in New York.

Het sierlijke wagentje werd bestuurd door een buitengewoon knappe vrouw van ongeveer 25 of 26 jaar, naar de laatste mode gekleed in een lichte mantel en op haar hoofd een moderne jockeypet met een klepje, dat de mooie glanzende ogen moest beschermen tegen de

stralen van de zon, die al vrij krachtig scheen, ofschoon de lente nauwelijks haar intrede had gedaan.

Zij keek even rond maar hoefde niet lang te wachten, want er kwam uit een zijpoort onmiddellijk een man toeschieten, die onder het lopen haastig zijn jasje aantrok en er de vergulde knopen van dichtmaakte. Die man was de chauffeur van het hotel, die 't toezicht hield in de onderaardse garage, die plaats bood aan meer dan honderd wagens.

Hij bleef naast de wagen staan, tot de knappe bestuurster was uitgestapt, die hem zelfs niet scheen te zien en sprong daarna onmiddellijk achter het stuur, om de nieuwe auto de garage binnens te rijden.

De vrouw beklom intussen lenig de paar treden van het grote terras en ging de reusachtige hal van het hotel binnen, waar een groot aantal gemakkelijke rieten stoelen en zwaar gepolijste rustbanken stonden, nagestaard door de bewonderende ogen van een paar heren, die juist uit het hotel kwamen.

Dat is Pina Baretto, fluisterde de een tegen de ander, terwijl hij nogmaals een blik achter zich wierp, om de knappe vrouw na te kijken.

— Nooit van gehoord, zei de ander.

— Waar kom je dan vandaan, kerel? Kom je regelrecht van de maan? Pina Baretto is nog pas één week in New York, waar zij optreedt als medium van een Indiër, bij zijn spiritistische en telepathische séances en toch weet iedereen al wie zij is. Haar foto staat achter de ramen van alle boekhandelaars, het heeft al in ieder tijdschrift gestaan, dat zichzelf respecteert en eigenlijk moest je je schamen, dat je haar niet kent.

— Is zij dan zo toeschietelijk? vroeg de ander, terwijl hij zijn sigaret opstak.

— Ben je helemaal mesjogge! riep zijn metgezel bijna verschrikt uit. Gelooft dat vooral niet. Het is natuurlijk een vrouw, die de nodige avonturen heeft beleefd, dat is duidelijk genoeg aan haar te zien, maar zij loopt er beslist niet op. Zij moet integendeel heel trots zijn en het is lang niet gemakkelijk aan haar te worden voorgesteld.

Onder het praten waren de beide heren het terras afgegaan, Pina Baretto was verder gelopen en wilde naar de lift gaan, toen de portier eerbiedig op haar toekwam en haar een kaartje ter hand stelde, met de woorden :

— Deze heer is vanochtend om twaalf uur hier geweest, madame en hij zei, dat hij dadelijk na de lunch terug zou komen, want hij moest u dringend spreken over een belangrijke zaak. Hij had het onderwerp van het gesprek achter op het kaartje geschreven, zei hij.

De jonge, knappe vrouw had even de wenkbrauwen gefronst en draaide het kaartje besluiteloos om.

Er stond maar één woord achter, van een zeer alledaagse betekenis, maar dat ene woord deed het gezicht van Pina Baretto plotseling veranderen en op levendige toon sprak zij :

— Ik ga nu naar mijn kamer; daar zal ik lunchen. Ik heb mij wat verlaat. Die heer moet direkt bij mij worden toegelaten, wanneer hij terug komt. Ik heb inderdaad een belangrijke zaak met hem te behandelen.

Zij knikte de man toe en ging verder naar de lift, waar de liftjongen al met zijn pet in de hand bescheiden stond te wachten.

De lift bracht haar tot aan de derde verdieping, zij liep haastig door de brede gang en stak de kleine sleutel, die zij van de portier gekregen had in het slot van een deur, waarop het nummer 327 geschilderd stond.

Zij trad een luxueus vertrek binnen, zoals men ze alleen maar in de eerste-rangs hotels in Amerika vindt.

Het vertrek had twee ramen, die beiden op de 24e Straat uitkeken en waarvan er een op een balkon uitkwam.

De vrouw deed snel haar mantel uit, gooide het petje af en bleef met het kaartje in de hand een ogenblik peinzend in het midden van het vertrek staan, groot, van een werkelijk vorstelijke gratie met haar ovale gezicht, haar verwonderlijk mooie, zwarte ogen, die beurtelings schenen te kunnen lokken en afstoten, en het volle, razenzwarte haar.

Toen mompelde zij zacht voor zich heen :

— Die man moet een ingewijde zijn. Maar zijn naam heb ik nooit gehoord. Wat kan hij van mij willen? Ik zal in ieder geval op mijn hoede moeten zijn, zolang John Raffles nog op vrije voeten rondloopt.

Zij ging op een notenhouten schrijfbureau toe, duwde de klep omhoog, nam uit een la een kleine revolver en liet die in de zijzak van haar zijden jumper glijden.

Juist op dat ogenblik werd er op de

deur geklopt en een étage-kelner kwam vragen of hij mocht komen dekken voor de lunch.

Pina Baretto knikte zwijsend en de man ging aan het werk, bijgestaan door een piccolo en met die raadselachtige snelheid en handigheid, die alleen door jarenlange oefening verkregen worden.

De lunch werd klaar gezet op een ronde tafel bij een van de ramen, en de vrouw begon met smaak te eten.

Toen zij bijna klaar was en aan het kleintje-koffie nipte, dat de kelner haar had gebracht, werd er opnieuw op de deur geklopt, waarna de kelner het bezoek aandiende van de heer Jim Dunlop.

De vrouw was langzaam opgestaan en keek een sekonde later in het langgerekte, bleke gezicht van een goed geklede man van ongeveer 35 à 36 jaar met doordringende, grijszwarte ogen, een smalle haviksneus, dunne lippen en een eigenaardige ivoorbleke gelaatskleur.

Hij had een diepe buiging voor de vrouw gemaakt, wachtte tot de deur door de kelner gesloten was en zei toen met een zachte en toch buitengewoon doordringende stem :

— Laat ik u vooral niet weerhouden, madame, uw maaltijd te beëindigen. Het zou mij spijten, wanneer u zich voor mij terwille van een vreemde dus, enige dwang zoudt opleggen.

— Ik ben klaar, mijnheer, wees gerust, zei Pina Baretto. Ik moet u bekennen, dat u mij enigszins verbaasd ziet; ik ken u absoluut niet en eerlijk gezegd begrijp ik niet goed wat u wel van mij kunt verlangen.

— Waarom gelooft u, dat ik iets van u wil, madame? vroeg de bezoeker glimlachend.

De knappe vrouw liet een helder lachen horen en zei toen:

— Dat is waar, daar weet ik niets van. Gaat u zitten.

— Een ogenblikje, madame.

Jim Dunlop was met een paar stappen bij de deur, volkomen onhoorbaar en opende haar plotseling.

Hij keek de gang in beide richtingen af, overtuigde zich, dat de kelner inderdaad was heengegaan, deed de deur weer dicht, zette zijn wandelstok in een

hoek van de kamer, na er zijn hoed over te hebben gehangen en kwam toen weer op Pina Baretto toe.

Hij keek haar aandachtig aan, terwijl hij zijn handschoenen uittrok, liet zijn blikken langs haar elegante gestalte glijden en bleven toen gevestigd op een van de zakken van de jumper, waarna er een flauwe glimlach om zijn lippen verscheen, terwijl hij zei :

— Ik zie, dat u uw voorzorgsmaatregelen genomen hebt, madame. O, verontschuldigt u vooral niet, ik neem het u echt niet kwalijk. Ik ben u volkomen vreemd en het kenwoord achter op mijn kaartje moest u wel argwanend maken. Ik, van mijn kant echter, verkeer in gelijke omstandigheden en daarom zult u mij zeker wel toestaan, als ik mij op mijn beurt zekerheid verschaf. Wilt u mij de letters noemen?

— Met genoegen. K. — P. — L.

De bezoeker had snel een stukje wit karton uit zijn zak genomen, keek het even in en zei :

— Oké! Het getal als ik u vragen mag?

— 1 - 8 - 7 - 1 - 3.

— Ik dank u, madame. Nu mijn beurt.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde:

— Ik ben kapitein Y. Z. Hier is het teken.

Hij haalde uit een geheim zijzakje van zijn portefeuille een wit benen plaatje, waarop een eigenaardige figuur gegraveerd was en liet het de vrouw zien.

Nadat deze het scherp bekeken had, stak hij het weer weg en vervolgde:

— U kunt mij verder alles vragen wat u wilt, om u te overtuigen dat ik u niet bedrieg. Ik ben trouwens niet vermomd, en de leden van de bende van het « Kwade Oog », die mij kennen, ik geef toe, dat het er niet veel zijn, want steeds vertonen de kapiteins zich gemaskerd, zullen u kunnen bevestigen, dat ik inderdaad Jim Dunlop ben, ingenieur en op mijn tijd ook een beetje uitvinder.

De vrouw had met aandacht naar deze korte uiteenzetting geluisterd en zei

nu :

— Ik moet u bekennen, dat ik erg nieuwsgierig ben naar wat u mij wel te zeggen kunt hebben, kapitein. Bent u op de hoogte?

— Ik geloof te weten, wat u bedoelt, madame. Ik meen inderdaad te mogen zeggen, dat ik op de hoogte ben. U bent nauwelijks vier dagen geleden door de Moloch, onze aanvoerder, aangewezen als degene, die moet proberen John Raffles in haar netten te strikken. U hebt die taak op u genomen, ofschoon u niet eens wist waar onze vijand zich bevond, die de bende van het « Kwade Oog » nu voor de derde keer, met zoveel hardnekkigheid — en laat ik er eerlijkheidshalve aan toevoegen: met zoveel succes bestrijdt. Toen is er echter een man komen opdagen, een zekere Pete Carton, conducteur van beroep en luitenant van onze bende, die licht in de duisternis bracht. Want hij was de man, die had kunnen af luisteren waar de beschermeling van Raffles, Jerry Hooker, heengegaan was, dat wil zeggen naar zijn landhuis in Californië.

— Ik geloof inderdaad, dat u goed op de hoogte bent, kapitein.

— O, ik weet nog veel meer. Ik weet ook, dat die Jerry Hooker, de schatrijke steunpilaar van de beurs, ons al lang een grote losprijs zou hebben betaald, wanneer John Raffles zich niet met de zaak bemoeid had. Hij heeft Hooker en zijn dochter laten ontsnappen aan onze wrekende hand en aan hem hebben wij het te danken, dat men langzamerhand de spot met ons begint te drijven. Maar intussen, die Carton was ons met zijn mededeling heel welkom, want op die manier zouden wij het spoor van Raffles terug kunnen vinden, daar het immers zeker was, dat hij zijn beschermelingen niet in de steek zou laten, maar met hen in verbinding zou blijven. U hoeft dus niets anders te doen dan Hooker goed te laten bespieden, om zo vroeg of laat de verblijfplaats van Raffles te ontdekken. En toch is er van al uw mooie plannen niets terecht gekomen, madame, tegen uw wil en zonder uw schuld laat ik er dat dadelijk bij zeggen.

Pina Barette gaf geen antwoord,

maar balde de blanke handen tot vuisten en plotseling kreeg haar knappe gezicht een uitdrukking van duivelse woede, dat het misvormde.

— Hij zal er voor boeten, daar kan hij op rekenen, siste zij toen tussen de parelwitte tanden.

— Ik kan mij uw gevoelens heel goed begrijpen, madame, en ik billijk ze, antwoordde Dunlop koeltjes. Intussen moet ik er u op wijzen, dat u zich niet zult kunnen wreken, alvorens u Raffles in uw macht hebt en zover is het nog lang niet. Juist daarom ben ik bij u gekomen. Samen zullen wij misschien middelen kunnen beramen, om aan de onhoudbare toestand in het Genootschap van het « Kwade Oog » een einde te maken.

Dunlop was gaan zitten en bekeek aandachtig zijn lange, goed gevormde vingers en de keurig onderhouden nagels.

De vrouw keek vol belangstelling naar dat bleke, smalle gezicht, de gespierde, lenige gestalte en zij bewonderde de voorname, koele rust, waarmee deze man zich bewoog, van wie zij wist dat hij de hand had gehad in een tweetal roofmoorden, terwijl het plan tot een grote bankroof van hem afkomstig was : — de roof, die ongeveer een maand geleden in een van de zuidelijke Staten met groot succes was uitgevoerd.

Zij vroeg zich nieuwsgierig af, wat deze man haar nu wel kon hebben voor te stellen, ofschoon haar scherpzinnigheid haar al op een spoor had gebracht en zij meende te weten wat hij van haar wilde.

Na enige tijd zwijsend zijn nagels te hebben bekeken, hief Dunlop langzaam zijn eigenaardig schitterende ogen naar de knappe vrouw op en begon toen :

— Alvorens terzake te komen, madame, ben ik wel genoodzaakt, in enkele woorden een kort overzicht te geven van onze toestand, zoals deze was, zoals hij nu is — en zoals die had kunnen zijn, wanneer er iemand anders aan het hoofd stond dan de Moloch.

Ongeveer drie jaar geleden werd onze bende voor het eerst gesticht; — vier maanden later ging zij ten onder door toedoen van John Raffles. Een jaar la-

ter trad er opnieuw een stoutmoedig man naar voren, die voor de tweede keer de bende van het « Kwade Oog » in het leven riep; enige maanden daarna behoorde zij weer tot het verleden, alweer door toedoen van Raffles, de Londense gentleman-inbreker. En beide keren eindigde de Moloch, de dappere aanvoerder, zijn leven in de elektrische stoel, terwijl tientallen hooggeplaatste leden uit onze maatschappij voor hun leven de gevangenis ingingen.

Hij zweeg even en vervolgde toen op dezelfde zachte, rustige toon, alsof hij sprak over een zaak die hem eigenlijk niet rechtstreeks aanging :

— Dit alles heeft niet belet, dat onze bende opnieuw werd geformeerd. De derde Moloch deed zijn intrede en evenmin als vroeger weet nu iemand wie of wat hij is. Hij komt en gaat op een geheimzinnige manier, zelfs de vijf kapiteins zagen hem nooit anders dan in een ondoordringbare pij gehuld, zijn bevelen bereikten ons steeds langs een grote omweg — en hij regeert met ijzeren strengheid en onverbiddelijkheid. Of hij ook met bekwaamheid regeert, daarover zal de geschiedenis moeten oordelen, die altijd onpartijdig is. In het begin kon onze benue enige successen behalen, en toen verscheen die vervloekte Raffles weer ten tonele. En wij mogen gerust zeggen, dat van dat ogenblik af alles ons tegen liep. Daar was om te beginnen de grote zaak met Jerry Hooker. De Moloch vroeg een losprijs van een half miljoen dollars aan zijn dochter, nadat wij haar vader hadden ontvoerd. Ik heb mij van het begin af tegen die onzinnige eis verzet, en de uitslag toonde, dat ik gelijk had. U kent het verloop van de zaak evengoed als ik : wij kregen het geld niet. Hooker werd door Raffles bevrijd, zes van onze mannen vonden de dood in de strijd met de politie, twaalf werden er gevangen genomen. Van dat tijdstip af liep alles ons tegen, Raffles nam het uiterlijk aan van Hooker, twee van onze mannen, die een aanslag op hem pleegden, werden gearresteerd, in een stad in het zuiden werden er twee gedood en vier gevangen genomen, toen kwam de grote strijd

hier in New York, waarbij niet minder dan veertig van onze beste mannen, waaronder drie luitenants en een kapitein, in een geheime vergaderzaal werden gevangen genomen, en tenslotte, vier dagen geleden, de klap op de vuurpijl : de arrestatie van drie kapiteins. En dat alles het werk van John Raffles.

Pina Barette had vol aandacht geluisterd en zei nu opgewonden :

— Maar dat is waar ook. U moet er bij geweest zijn.

— Dat was ik ook, madame, antwoordde Dunlop kalm. De kapiteins waren in die nacht door Thomas Darell voor een vergadering bijeengeroepen; de ezels had zich laten misleiden door een telefonische boodschap in code, de cijfertaal van de Moloch, waarvan Raffles de sleutel in zijn bezit had weten te krijgen. Hoe dat in zijn werk is gegaan, het zou te ver voeren om u dat te vertellen. Maar hij had die sleutel in ieder geval. En ik moet zeggen dat hij er heel handig gebruik van maakte.

Om kort te gaan, wij gingen om twee uur in de nacht allemaal naar het huis van Darell, en wij werden daar door de politie overvallen. Slechts op het laatste ogenblik wist ik te ontkomen door de schakelaar van het elektrische licht omhoog te drukken.

— Maar dan bent u in groot gevaar, zei de vrouw levendig. Kapitein Darell of een van de beide anderen hoeft maar uw naam te noemen — en u wordt gearresteerd.

— Dat weet ik, antwoordde Dunlop rustig. Maar zij zullen niet praten. En als zij het wèl doen, ik verzeker u, dat men mij niet zo gauw arresteert.

— Maar hoe is het mogelijk, dat de agenten van politie u bij die overval niet herkend hebben?

— Daarvoor duurde alles te kort, nauwelijks een paar sekonden. Ik was gelukkig vlug genoeg om tijds wég te komen. Maar Raffles kent mij, dat weet ik zeker. En ik denk, dat hij mij al zou hebben laten arresteren, als hij maar voldoende bewijzen tegen mij had. En dat zal hem heel moeilijk vallen, wees daar maar van overtuigd. En nu kom ik aan het eigenlijke doel van mijn

bezoek, madame.

Dunlop had zijn lange benen zover mogelijk uitgestrekt en de toppen van zijn lange vingers tegen elkaar gedrukt, terwijl hij ver in zijn stoel achterover leunde.

Zijn wenkbrauwen waren zo sterk samen getrokken, dat zijn ogen er bijna helemaal onder schuil gingen.

Nog altijd klonk zijn stem even rustig als steeds, toen hij verder ging:

— Naar mijn oordeel madame, hebben wij een groot gedeelte van deze tegenslagen uitsluitend te danken aan de onkunde en de onvoorzichtigheid van de Moloch. Ik zie, dat u schrikt van mijn woorden en toch zult u moeten toegeven, want ik zeg niets als de waarheid. Men heeft mij openlijk en bedekt beschuldigd van naijver op de Moloch. Ik was niet jaloers, dat zweer ik u; ik voel alleen maar de vaste overtuiging in mijn binnenste, dat ik onze bende beter zou kunnen leiden dan hij het deed. Wat helpt het, bevelen uit te delen, die stipt worden opgevolgd, omdat men bang is voor zijn leven, wanneer de opvolging van die bevelen tot zulke povere resultaten leidt.

Maar de vrouw hief met een angstig gebaar de hand op en zei fluisterend:

— Wees toch voorzichtig. U stelt zich aan het grootste gevaar bloot als u zo spreekt? De muren hebben hier, even zo goed als elders, oren.

Dunlop sprong bliksemsnel op, was in een wip bij de deur en opende ze.

Hij luisterde even, sloot de deur weer glimlachend en sprak:

— U maakt u nodeloos ongerust. Wij worden niet beluisterd. En al werden wij het wel, de Moloch weet heel precies hoe ik over hem denk.

— Als dat zo is, kapitein, dan bent u uw leven ook geen sekonde zeker, antwoordde Pina Barette. Als de Moloch inderdaad weet, dat u hem naar de kroon steekt, dan zou ik niet graag in uw schoenen staan. Dat moet u toch ook weten.

— Ik weet het, antwoordde Dunlop rustig. En ik pas ook wel goed op. Voor het ogenblik is hij nog in de meerderheid, omdat hij weet wie ik ben, waar

ik woon, waar ik mij bevind, terwijl de Moloch voor mij alleen maar een ongrijpbaar spookbeeld is. Al een paar keer heb ik geprobeerd, hem tersluiks te volgen, als hij een vergadering van de kapiteins verliet, maar het is mij niet gelukt; daartoe hielden de kapiteins elkaar onderling te goed in het oog. Maar ik geef mijn pogingen niet op. Ik beken het u eerlijk, madame, ik wil zijn plaats innemen. Denk er u toch eens in: sinds enkele weken zijn vier van de vijf kapiteins, negen luitenants, zeventig leden, gevangen genomen, zwaar gewond, gedood en deels zelfs al tot langdurige gevangenisstraffen veroordeeld. Nog een paar weken en het « Kwade Oog » zou hebben opgehouden te bestaan. En daarom kom ik u zeggen, dat ik de taak van de Moloch wil overnemen en ik richt mij het eerst tot u, omdat u handig, heel koelbloedig en heel knap bent. Als u wilt, kunt u dit aanvaarden als een compliment, dat laat ik aan u over. Voorlopig beschouw ik vrouwelijke schoonheid alleen als een heel scherp en bruikbaar wapen: wilt u mij bijstaan, wilt u mij helpen, wilt u mijn bondgenote worden?

— Om de Moloch te bestrijden? vroeg Pina Barette angstig.

— Dat vraag ik u niet, ik wil u niet aan zo'n groot gevaar bloot stellen. Ik wil alleen weten of u voor mij bent, als ik hem zal hebben verslagen. Dan zullen wij beiden ons tegen Raffles keren en hij moet de duivel zelf zijn als hij ons dan ontsnapt. Slaat u toe?

De vrouw dacht maar even na, stond toen op en zei vastberaden:

— Als u werkelijk slaagt, dan zult u mij aan uw kant vinden.

Op dit ogenblik viel er een of ander voorwerp met een lichte plof op de grond in de buurt van de schoorsteen.

Het leek wel of er absoluut niets kon ontsnappen aan de aandacht van Jim Dunlop, want hij was onmiddellijk over-eind, keek even rond en raapte toen een klein voorwerp op, dat hij even om en om draaide tussen zijn nerveuze vingers.

Toen deed hij een greep in de schoorsteen en greep het uiteinde van een dunne elektrische draad.

Zijn gezicht werd bleker, toen hij heel

zacht tot Pina Barette zei:

— Ik geloof, dat de muren hier toch inderdaad oren hebben, zoals u net zei. Wacht een ogenblik op mij, ik wil eens gaan kijken van wie die oren zijn.

Hij rende het vertrek uit, na het

kleine voorwerp op een tafel te hebben gelegd.

De jonge vrouw nam het op en slaakte een kreet van schrik; zij hield een microfoon in de hand.

HOOFDSTUK II.

OOG IN OOG

Dunlop was na het vertrek van Pina Barette te hebben verlaten, zo snel hij kon door de brede gang gerend en vervolgens bij twee treden tegelijk de trappen opgevlogen, zich niet bekommerend om de lift en waarschijnlijk bereikte hij op die manier ook sneller de bovenste verdieping, dan wanneer hij van de lift gebruik had gemaakt.

Hij kwam maar een enkele kelner tegen, maar daar hij blootshoofds was, dacht deze gediensstige geest waarschijnlijk, dat hij met een gast te doen had en hij verwonderde er zich misschien alleen een beetje over, dat die gast zo 'n geweldige haast scheen te hebben.

Zo bereikte Dunlop de zolderverdieping, waar hij een ogenblik stilstond om op adem te komen.

En dat mocht wel, want het hotel had tien verdiepingen.

Hij begreep, dat hij naar het dak zou moeten gaan om de verklaring te vinden van het geheimzinnige voorval, dat zich net in het vertrek van de Italiaanse avonturierster had afgespeeld.

De microfoon was waarschijnlijk niet stevig genoeg aan de draad bevestigd geweest en dat moest de man daarboven gauw genoeg merken, zodra hij niets meer hoorde.

Het was dus zaak, zo snel mogelijk te proberen het dak te bereiken, voor de luisteraar argwaan had gekregen en zich uit de voeten had gemaakt.

Dunlop beklom nog een smalle ladder naar een openstaand zolderluik en het volgende ogenblik stak hij het hoofd boven het dak uit, een groot, ongelijk dak, met talrijke schoorstenen, omgeven door een muurtje, waarop een hoog hek was geplaatst, zodat een gedeelte er van als daktuin kon worden ingericht.

Hij kon echter een groot gedeelte van het hele dak overzien, wat een voordeel mocht worden genoemd, want hij wist in de verste verte niet waar hij ergens de schoorsteen zou moeten zoeken, die behoorde bij de kamer van de vrouw, die door de aanvoerder van de bende van het « Kwade Oog » was uitverkoren om John Raffles ten gronde te richten.

Hij keek voorzichtig rond en een ogenblik later had hij een man in de gaten gekregen, op een afstand van wel vijftien meter, die, gekleed als hotelkruier, dichtbij een schoorsteen stond.

Naast hem lagen enige kleedjes en een mattenklopper.

Hij scheen zich echter met die voorwerpen op het ogenblik niet bezig te

houden, maar wel met iets, wat Dunlop niet direkt kon onderscheiden.

Hij werkte zich echter door de opening, liep in gebukte houding snel en geruisloos over het dak, tot nog maar een paar meter hem scheidden van de man, die daar bezig was.

Dunlop had toen net de brede, betonnen voet van een schoorsteen bereikt, waar achter hij zich kon verbergen en hij kon ook zien, wat de hotelkruier in de hand hield.

Het was een zwart voorwerp, dat er net zo uitzag als de ontvanger van een telefoontoestel, maar kleiner en korter.

Daarbij hoorde een batterij en de man was juist bezig deze te onderzoeken, waarschijnlijk omdat hij het aan dit ding toeschreef, dat hij niets meer van het gesprek daar beneden kon horen.

De draad moest zeker wel vijftig meters lang zijn en woog zo zwaar, dat het los raken van de microfoon niet of maar heel moeilijk zou kunnen worden gemerkt.

Op het gezicht van Dunlop vertoonde zich een valse uitdrukking.

Zijn gezicht vertrok krampachtig; hij begreep, dat die man daar niet toevallig was, dat hij niet toevallig de kamer van Pina Baretto had uitgekozen om er het gesprek af te luisteren, maar dat hij gehandeld had met een vooropgezet doel.

En als dat zo was, dan kon die man in hemdsmouwen met zijn rose gestreept overhemd en zijn grote voorschoot van groen laken, niemand anders zijn dan de gevaarlijke vijand van de bende: John Raffles in hoogst eigen persoon.

Dunlop sidderde, toen hij dit bedacht en zijn hand gleed naar zijn revolverholster.

Intussen scheen de hotelbediende te hebben gemerkt, dat het defect niet kon zitten in het element en ook niet in de ontvanger.

Hij trok de draad enige meters omhoog en begon hem toen heen en weer te schudden, naar alle schijn om er zich van te overtuigen of de microfoon nog wel aan het einde hing.

Was dit het geval, dan moest het tik-

ken van het kleine toestel tegen de binnenwand van de rookgang hoorbaar zijn.

Hij haalde nog een paar meters draad op, slingerde hem nogmaals heen en weer en scheen toen te begrijpen wat er gebeurd was.

Bijna tegelijkertijd wierp hij een snelle blik om zich heen, zo vlug, dat hij nog juist de voet van de man zag, die snel achter de schoorsteen werd teruggetrokken.

Dunlop keek om zich heen en overtuigde zich, dat het dak volkomen verlaten was.

Aan de overkant van de straat stonden weliswaar huizen, maar die waren niet zo hoog als het hotel en hij kon van zijn standplaats de bovenste ramen zelfs niet eens zien.

Hij besloot nog even te wachten en dan de ander te overvallen met de revolver in de vuist.

Maar hij wachtte even te lang en hij vergat de voet, die hij zijn tegenstander een ogenblik had laten zien.

De schoorsteen, waarachter hij had post gevat, had een vierkante voet en iedere kant was op zijn minst een meter breed.

Toen hij nogmaals heel voorzichtig om de hoek gluurde, de revolver nu in zijn hand geklemd, zag hij tot zijn verbazing, dat de andere man plotseling verdwenen was.

Waarschijnlijk was deze naar de andere kant van de schoorsteen gegaan.

Dunlop bedacht zich nu niet langer, maar verliet zijn schuilplaats en ging met grote, katachtige schreden over het dak op de schoorsteen toe.

Vlak achter hem, op geen halve stap afstand, volgde de man in hemdsmouwen, die in zijn rechterhand een revolver van eerbiedwekkende afmetingen hield.

En juist toen Dunlop de andere schoorsteen bereikt had en zich verwonderd afvroeg, waarom de ander zich niet meer vertoonde, voelde hij ter hoogte van de nieren iets tussen zijn ribben drukken en hoorde hij een zachte, maar bevelende stem in zijn oor zeggen:

— Handen op, of ik schiet; — uit wettige zelfverdediging.

Dunlop verwenste zijn onvoorzichtigheid; hij uitte een gedempte vloek, maar zijn handen gingen de hoogte in.

De linkerkant van de man in hemdsmouwen ging mee omhoog en nam hem de revolver af, terwijl een spottende stem zei :

— Dat gevaarlijke ding zal ik maar zo lang voor u opbergen. En draai u nu maar om, dan kunnen wij eens nader met elkaar kennis maken.

Het moet gezegd worden, dat Dunlop zich heel goed wist te beheersen en de tegenslag als een man droeg.

Zijn gezicht was tenminste volkomen rustig en hij glimlachte zelfs, toen hij zich langzaam omkeerde en de ander in het gezicht keek.

Toen vroeg hij, op de toon van iemand die in een deftig salon een bekend gezicht meent te zien :

— John Raffles, zonder twijfel?

— In hoogsteigen persoon, mijnheer Dunlop. Want ik heb immers de eer en het voorrecht met de bekende ingenieur te spreken?

— Die ben ik.

— Het spijt mij, dat ik u geen stoel kan offeren, maar ik kon natuurlijk niet verwachten, dat mij de eer te beurt zou vallen, hier op het hoteldak door u te worden bezocht.

— Doe geen moeite; wat wij te bespreken hebben, zal ook wel staande kunnen worden gedaan, denk ik, zei Dunlop.

— Ik ben het volkomen met u eens, antwoordde Raffles, de revolver nog steeds ter hoogte van Dunlops maag en op een veilige afstand van hem, dat wil zeggen ongeveer een voet. U kunt nu uw handen wel weer laten zakken, maar ik zou u adviseren geen onverwachtse bewegingen te maken, want ik ben in een zenuwachtige bui en deze revolver is weinig betrouwbaar; hij gaat af vóór men het goed en wel weet. En zeg mij nu eens, beste Dunlop, wat mij eigenlijk het genoegen verschaft?

— Een vreemde vraag. Ik wilde natuurlijk weten, wie zich permitteerde in dit hotel gesprekken tussen de gasten af te luisteren.

— Dat is waar, dat had ik moeten be-

denken. In uw plaats zou ik waarschijnlijk precies hetzelfde gedaan hebben, hernoem Raffles glimlachend. Wel, mijnheer Dunlop, u hebt zich daar beneden heel onheus uitgelaten over uw onmiddellijke chef.

— U hebt alles verstaan wat wij zeiden? vroeg Dunlop dof.

— Ieder woord. Ja, de microfoon is een heel praktisch gebruiksvoorwerp, maar er kunnen natuurlijk ongelukken mee gebeuren, hij kan bijvoorbeeld van de draad losraken en dan staat men aan grote onaangenaamheden bloot, zoals bijvoorbeeld, verraderlijk te worden neergeschoten door degene, wiens gesprekken men afluistert. O, verontschuldig u vooral niet, het is in uw geval heel begrijpelijk. Maar ziet u, ik had uw voet zien verdwijnen, ik ben toen op uw schuilplaats toegeslopen en ik ben er om heen gedraaid, zoals de maan draait om de aarde; de rest is u bekend. Toch mag u hieruit misschien concluderen dat het misschien toch niet helemaal billijk is, de Moloch te critiseren, omdat hij niet tegen mij opgewassen blijkt te zijn. Er zijn andere personen waarvan men hetzelfde zou kunnen zeggen, zonder u te willen beledigen.

Dunlop beet zich op de lippen en wierp Raffles een blik vol haat toe, maar deze ging kalm verder :

— Wij zullen zo verstandig zijn, elkaar niet de huid vol te schelden, zoals de oude Griekse helden deden, die door Homerus bezongen zijn. Het is tijdverlies en het dient tot niets. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben, mijnheer Dunlop. Wat u daar beneden van mij gezegd hebt zojuist, het is van het eerste tot het laatste woord de zuivere waarheid. Ik heb de bende van het « Kwade Oog » al veel nadeel berokkend, en ik wil u wel zeggen, dat ik niet zal rusten voor ik haar volkomen vernietigd heb. U van uw kant probeert mij dat natuurlijk te beletten. Maar u beoogt nog iets anders: u wilt de Moloch van de troon stoten en zijn plaats innemen. Welnu, het mag u wat vreemd in de oren klinken, maar ik juich dat plan van ganser harte toe.

Dunlop wierp Raffles een onderzoek-

kende, wantrouwende blik toe en zei toen koel :

— U zult het mij niet kwalijk nemen, als ik dit niet zo grif aanneem. Welk belang kunt u er bij hebben, dat de ene chef door de andere vervangen wordt?

— De vraag is nogal naïef, beste Dunlop, antwoordde Raffles schouderophalend. Vergeet u dan, dat het voor mij een groot verschil maakt, of ik de man moet bestrijden, die zich nooit vertoont en van wie ik niet weet waar hij woont en wie hij is, dan een man, wiens naam en woonplaats ik ken. Mijn hemel, u zult geen twee dagen aan het bewind zijn, of ik zal u aan de politie hebben overgeleverd.

— Gelooft u dat? vroeg Dunlop op dreigende toon en met een vals licht in zijn ogen. Nu, dat valt nog te bezien.

Raffles had tijdens het gesprek onwillekeurig de revolver iets laten zakken en met een bliksemsnelle beweging sloeg Dunlop de rechterarm van zijn tegenstander nog verder omlaag, greep zijn pols met ijzeren greep en vatte hem tegelijkertijd met de rechterhand bij de keel.

De aanval gebeurde zo onverhoeds, dat Raffles een ogenblik het evenwicht verloor en achteruit stapte.

Hij raakte daarbij verward in de elektrische draad, die vele meters lang uit de schoorsteen hing en waarvan het uiteinde zich om een steunijzer gekronkeld had.

Voor hij zijn evenwicht terug had, had Dunlop zich met zijn volle gewicht op hem gestort en beide mannen vielen op het zinken dak.

Het hoofd van Raffles schoot daarbij rakelings voorbij het steunijzer, maar hij klemde zich stevig aan Dunlop vast en deze kon er niet in slagen, hem de revolver te ontfutselen.

Raffles durfde echter de trekker niet over te halen, want het wapen was uit de richting gegaan en zou hem misschien evengoed hebben kunnen treffen.

Hij liet dus de trekker los en met een krampachtige beweging wist hij het wapen enige meters ver weg te slingeren.

Dunlop wilde bliksemsnel opspringen

om de revolver te grijpen, maar Raffles was hem te vlug af en sloeg, terwijl zijn keel nog steeds in de greep van zijn tegenstander was op de manier van Japanse worstelaars, zijn been om het lichaam van Dunlop.

De kapitein van de bende van het « Kwade Oog » was ontegenzegglijk een zeer gespleerd man, die zijn lichaam gestaald had door voortdurende oefeningen, maar hij zag al gauw in, dat hij het tegen de lenigheid en de kracht van Raffles zou moeten afleggen.

Terwijl deze uit alle macht met zijn gekromd linkerbeen de lendenen van Dunlop drukte, duwde hij met kracht zijn linkerhand tegen de kin van de man, zodat deze wel verplicht was de keel van Raffles los te laten.

En toen was het pleit gauw beslecht. Raffles wrong zijn rechterpols los, door een eenvoudige draaiende beweging en trof met zijn vuist zijn tegenstander met zoveel kracht tegen de kaak, dat deze naast hem neerplofte.

In een oogwenk was Raffles op de been en hij nam zijn revolver opnieuw op.

Hij keek glimlachend toe, hoe Dunlop half versuft overeind kwam, waarbij hij zich moest steunen aan de schoorsteen en bromde toen in zichzelf :

— Zou ik hem nu hier laten arresteren? Waarom eigenlijk? Hij zou er zich immers uit weten te praten. Hoe kan ik bewijzen, dat hij iets te maken heeft met de bende van het « Kwade Oog »? Nee, slimme schavuiten zoals hij, moeten op heterdaad betrapt worden, anders laat men ze de volgende dag weer op vrije voeten. Zolang de drie kapiteins die ik heb helpen vangen, hem niet verraden, zolang is hij betrekkelijk veilig. En wat die lieve dame daar beneden betreft, van haar weet ik nog lang niet genoeg af en ik moet eerst volledige informatie hebben, vóór ik tegen haar kan optreden. Dat zij nu al door de politie gezocht wordt, geloof ik haast niet, anders zou zij het toch zeker niet wagen openlijk in een hotel als dit te wonen. En zij kan mij toch niet ontgaan; een vrouw van haar schoonheid loopt overal in de gaten.

Toen Raffles klaar was met deze kleine alleenspraak, stond Dunlop net weer wankelend op zijn benen, nog een beetje versuft door de hevige slag.

— U moet het mij maar niet kwalijk nemen, dat ik uw kleren een beetje vuil gemaakt heb, zei Raffles vergoelijkend. Het was natuurlijk mijn bedoeling niet; u hebt er mij min of meer toe gedwongen. Nu, wij hebben elkaar voor het ogenblik weinig meer te zeggen. En wat wij voortaan met elkaar te bespreken hebben, dat zal onze revolver wel voor ons zeggen, denk ik. Maar dat zeg ik u, u zult voor mij uit moeten kijken, van dit ogenblik af. Ik zal u volgen als uw schaduw en zodra ik ontdek, dat u in werkelijkheid de aanvoerder van de bende bent geworden, dan is uw rol uitgespeeld. Maar zover zijn wij nog niet, ben ik bang voor. Want als ik nog niet eens heb kunnen ontdekken wie en wat de Moloch is, hoe zou u dat dan hebben kunnen doen? En nu zal ik u moeten verzoeken, mijnheer Dunlop, bij de rand van het dak daar te gaan staan, zover mogelijk van het luik af, waardoor u waarschijnlijk naar boven bent gekomen. Denk er om dat mijn revolver u

vergezelt op uw weg. Ziet u, ik wil mijn aftocht dekken. Ik ga langs een andere weg naar beneden en ik verlaat voorlopig dit hotel, nu ik bang moet zijn, dat u mij spoedig zou verraden aan de gérant.

— Ik heb hier overigens toch niets meer te maken; de microfoon heeft zijn plicht gedaan. Tot ziens, mijnheer Dunlop, en succes met uw streven.

Hij richtte de revolver op het hoofd van de ander en Dunlop begreep nu wel dat het ernst was en hij haastte zich, met van woede vertrokken gezicht, ofschoon uiterlijk even kalm als steeds, het bevel van Raffles te gehoorzamen.

Zodra hij de balustrade van het dak bereikt had, deed Raffles een paar stappen opzij, lichtte een luik in het dak op, slingerde zijn benen over de opening, tot zij steun vonden op de treden van een ladder, trok zijn hoofd terug, liet het luik vallen, dat hij daarna grendelde en haastte zich naar de lift voor de bedienden en daalde daarmee naar de hall af.

Nog geen halve minuut later had hij gehuld in een wijde regenjas, die hij over zijn streepjesvest had aangetrokken, het hotel verlaten.

HOOFDSTUK III

DE STRIJD OM DE MACHT

Raffles had het grote hotel door een achterdeur verlaten en een straat verder al vond hij een taxi, die hem tot dichtbij de Brooklyn Brug bracht.

Hij verliet hier het voertuig, betaalde de chauffeur, ging lopend verder en na ongeveer tien minuten te hebben gelopen, stapte hij een soort koetspoort binnen, uitkomend op de kade, bij een van de pieren en die voerde naar een ruime binnenplaats.

Raffles had zijn groene voorschot al in de auto afgedaan en opgerold in de zak van zijn overjas gestoken.

Hij liep kalm de binnenplaats over, ging een vermolmd trap op, opende een vervelozige deur en kwam nu op de eerste verdieping van een laag, oud smal huis, dat zeker nog moest dateren uit de tijd van de Hollandse kolonisatie met zijn eigenaardige trapgevel en zijn houten trap buiten het huis, aan een kant, die waarschijnlijk vroeger de voorkant was.

Toen Raffles de deur weer gesloten had stond hij in een half donkere gang en onmiddellijk ging er ergens een deur open, terwijl een heldere stem vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het, antwoordde Raffles lachend. Heb je je ongerust gemaakt, Charles?

Hij greep de uitgestoken hand van een nog jonge man, maar met borstelige wenkbrauwen en verweerde huid. Dat was Charles Brand, zijn trouwe vriend, vermomd als een kadewerker, gekleed in een manchester pak.

In het vertrek, dat hij binnentrad,

stonden maar heel weinig meubelen, maar die allen aan hun doel beantwoordden, en er hing verder een hele aangename prikkelende lucht van een krachtige soep, die stond te borrelen in een grote emaille pan, op een eenvoudig ijzeren gasfornuis en waarin geroerd werd door een reusachtig gebouwde man met brede schouders en eveneens gekleed in een broek van geribd manchester en een blauwe werkkleed.

Die man was James Henderson, die, wanneer Raffles in zijn huis in Londen woonde, als chauffeur fungeerde, maar die hier in New York dezelfde bezigheden verrichtte als Raffles: de bestrijding van de bende van het « Kwade Oog ».

— Ik ben blij, dat je er bent, zei Brand, terwijl hij de hand van Raffles krachtig schudde. Het was toch een gevaarlijke onderneming, dat moet je toch toegeven.

— Zij is gevaarlijk geworden door mijn eigen domheid, beste Charles, zei Raffles schouderophalend.

En hij vertelde de beide mannen in enkele woorden, wat er op het dak van het Madison Hotel was gebeurd tussen hem en Jim Dunlop.

Henderson, die nu en dan had opgehouden met het roeren in de soep, om beter te kunnen luisteren, zei grimmig:

— Neem me niet kwalijk, mylord, maar in uw plaats had ik dat gevaarlijke heerschap dadelijk door de politie laten inrekenen.

— Op welke beschuldiging, James?

— Op welke beschuldiging? Wat

drommel, op die van mansslag. Hij heeft toch met u gevochten.

— Heel juist, James, maar ik ook met hem, antwoordde Raffles. Hij zou dus evenveel recht hebben gehad om de politie op mij af te sturen.

Henderson bromde nog iets voor zich heen, wat niemand verstond, maar hij was blijkbaar niet tevreden door dit antwoord.

Brand, die zwijgend enige tijd door het raam had gekeken, begon nu weer.

— Wat heb je met dit alles gewonnen, Edward?

— Misschien meer dan je denkt. Misschien meer dan wij nu nog kunnen berekenen. Als die Dunlop er inderdaad in slaagt, achter de identiteit van de Moloch te komen, dan zou dat voor mij een grote stap voorwaarts zijn. Het valt immers veel gemakkelijker een zichtbare dan een onzichtbare vijand te bestrijden en Dunlop is natuurlijk in de gelegenheid, het geheim van de Moloch te ontraadselen, want hij is op de hoogte van heel veel zaken, die mij, helaas, nog onbekend zijn.

— Maar mij dunkt, dat wij niets anders te doen hebben dan rustig af te wachten hoe de zaken zich ontwikkelen, antwoordde Brand. Volgens mij is de bende van het « Kwade Oog » nu totaal machteloos. Zij mist bijna de helft van haar luitenanten op een na, en wel ongeveer honderd leden, alleen al hier in New York. Haar doodstrijd is aan de gang en als gij maar rustig met de handen over elkaar blijft zitten, zullen wij haar over een week of zo zien sterven.

— Ik geloof, dat je de zaak wel wat erg optimistisch bekijkt, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Ik voor mij zal niet tevreden zijn voor ik in de begrafenistoet kan meewandelen en zover zijn wij nog lang niet. Men kan de bende van het « Kwade Oog » nog het best vergelijken met een lintvorm. Zolang men de kop er niet van heeft, blijft het dier steeds opnieuw aangroeien. Wij moeten de Moloch hebben; dan eerst kunnen wij van een overwinning praten. Maar in ieder geval beginnen wij van dit ogenblik af die mijnheer Dunlop heel scherp

in het oog te houden. Het toeval is ons zo genadig geweest, dat wij zijn verblijfplaats en zijn naam hebben weten te ontdekken en daarvan moeten wij gebruik maken.

* * *

Pina Baretto was nauwelijks tien minuten alleen gebleven, in grote spanning en absoluut niet wetende wat het volgende ogenblik haar voor verrassingen kon brengen, toen de deur plotseling weer geopend werd en Jim Dunlop binnenstapte.

Zijn bleke gezicht was maar weinig hoger gekleurd door de strijd van zo even op het dak en alleen in zijn ogen glom een gevaarlijk vuur, dat de jonge vrouw, die verstand had van mannenogen, direkt deed inzien, dat er ernstige dingen waren voorgevallen.

Zij liep haastig op Dunlop toe en vroeg zacht:

— En? Wat is er gebeurd?

— Wij zijn afgeluisterd, dat is alles, antwoordde Dunlop kortaf.

Pina Baretto maakte een gebaar van schrik en vroeg toen zacht op fluisterende toon:

— Door de politie?

— Als dat zo was, zouden wij natuurlijk al lang gearresteerd zijn. Het is heel wat erger. De man, die ons gesprek van a tot z gehoord heeft, door dat ding daar en verkleed als een bediende uit het hotel, was de doodsvijand van ons Genootschap, die ons al zo dikwijls bij de neus heeft gehad en aan wie de arrestatie van vier van de vijf kapiteins is toe te schrijven.

— John Raffles! schreeuwde de jonge vrouw woedend.

— Niemand anders, lieve dame. Raffles in hoogst eigen persoon. Wij hebben ons hoffelijk aan elkaar voorgesteld, zoals het gentlemen betaamt.

— En je heb hem niet onmiddellijk neergeschoten?

— Madame, ik verzeker u, dat het mijn stellige voornemen was, antwoordde Dunlop koel. Ik kan u bezweren, dat ik niets liever wenste, maar ik moet ook met schaamte toegeven: hij was mij iets te vlug af, of ik was te langzaam. Ik had mijn revolver al schietklaar, maar hij

was om een zwaar schoorsteenvoet heen-gelopen en drukte mij van achteren de loop van zijn eigen revolver in de ribben. Ik weet niet of het u al eens overkomen is, in zo'n toestand te verkeren, maar ik kan u de verzekering geven, dat men dan weinig neiging voelt om tegenstand te bieden.

— Had u hem dan niet door list kunnen overmannen?

— Dat heb ik natuurlijk ook geprobeerd. Maar om list te baat te nemen tegen een man als Raffles, hoor eens even, madame, er zijn zekere grenzen, die men niet ongestraft overschrijdt. Ik had hem plotseling bij de arm gegrepen, er volgde een worsteling, hij bleek sterker en leniger te zijn dan ik, ik moest het onderspit delven. Als u mij goed kende, zou u weten dat ik u dit zonder blikken of blozen durf bekennen, want ik ben volkomen gepantserd tegen vrouwelijke minachting en wat ijdelheid is, dat is mij eenvoudig onbekend. Wel weet ik, dat de ene man nu eenmaal sterker is dan de andere, en de andere was ik ditmaal. Kort en goed, hij dwong mij bij de balustrade van het dak te gaan staan en hij verdween door een klein luik, dat ik hem van binnen hoorde sluiten, juist toen ik er heen was gerend.

— Toen bent u regelrecht hierheen gekomen?

— Pardon madame, nu onderschat u mij toch, antwoordde Dunlop met een flauwe glimlach. Ik ben niet rechtstreeks hierheen gekomen; ik had eerst nog een kleinigheid te doen, en als ik een ander was dan die ik ben, dan zou ik zelfs durven hopen op uw goedkeuring. Ik spreek echter de volle waarheid, als ik u verzeker, dat mij uw oordeel volkomen onverschillig is. Het is misschien niet hoffelijk, maar ik meen het. U moet toegeven, dat dat ook iets waard is.

De vrouw had even op de lippen gebeten, want zij was het niet gewend, op deze manier te worden toegesproken, maar daarna vroeg zij ongeduldig:

— Zeg mij wat u gedaan hebt.

— U zult het onmiddellijk horen, madame. Toen ik bij de balustrade stond had ik opgemerkt, dat er aan de achterkant van het hotel, waar zich het kleine

luik bevond, van de vijfde verdieping af een ijzeren brandtrap naar de grond afdaalde. En toen ik weer terugrende, zag ik Raffles, zoals ik wel vermoed had, even later op een bordes verschijnen en de bediendentrapp afgaan.

— En was hij toen zover van u verwijderd, dat u hem ook toen niet kon neerschieten? Ik heb u als een uitstekend schutter horen roemen.

— Ik geloof te mogen zeggen, dat ik die naam ook verdien, madame, antwoordde Dunlop kalm. Maar er was een klein bezwaar tegen zo'n optreden; Raffles had namelijk mijn revolver in zijn zak. Maar in mijn eigen zak zat iets, dat bijna evengoed en in dit geval misschien zelfs nog wel beter was.

Dunlop had de hand in de zak gestoken en haalde er een kleine verrekijker uit, overtrokken met zwart leer.

— Met dit instrument, madame, is het mogelijk, op een kerkklok, die een half uur van u verwijderd is, te zien hoe laat het is. U begrijpt misschien al wat ik deed? Ik begreep wel, dat Raffles het hotel dadelijk zou willen verlaten en ik kon ook de deur in de binnenplaats zien, waardoor hij is vertrokken. Ik zag hoe hij een taxi aanriep en er insprong. Om door roepen de aandacht van de chauffeur te trekken, was de afstand veel te groot, echter niet om het nummer van de taxi op te nemen door mijn sterke kijker, die ik heel vaak bij mij draag, meer uit gewoonte, dan omdat ik hem zo dikwijls gebruik.

De ogen van Pina Baretta schitterden van een wraakzuchtig vuur, toen zij dicht bij Dunlop kwam en zacht vroeg:

— U hebt dus het nummer kunnen opnemen?

— Dat heb ik, madame.

— Maar waarom bent u dan die auto niet direkt gevolgd?

— Ook hiertegen bestonden enige bezwaren, madame. Vergeet niet dat dit hotel tien verdiepingen heeft en dat de taxi op straat stond. Vergeet verder niet dat de taxi, evenals alle andere taxi's in New York in felle kleuren was geschilderd, in dit geval hemelsblauw en kanariegeel, twee kleuren, die men bij veel taxi's ziet. Het gevolg is, dat men gauw

in de war raakt.

Pina Baretti wierp Dunlop een boze blik toe, maar zij zei verder niets en Dunlop ging verder:

— Het zou volkomen nutteloos zijn geweest, de taxi te willen inhalen, maar nu ik het nummer weet, zal ik direkt gaan informeren. Ik telefoneer dadelijk naar alle kanten, om te weten voor welke maatschappij die wagen rijdt, ik wacht tot de chauffeur naar zijn standplaats is terugggekeerd en ik vraag hem onmiddellijk waarheen hij de man met zijn groene voorschoot heeft moeten brengen.

— En als die chauffeur een medeplichtige is?

— Dat kan ik niet geloven, madame. Het is niet zo gemakkelijk, hier in New York een taxi aan te schaffen, binnen zo'n korte tijd. Overigens, het zal over een half uur wel blijken, of u misschien gelijk hebt. Want in dat geval bestaat het nummer van de auto natuurlijk helemaal niet, of het moet dubbel voorkomen. En nu zal ik tot mijn spijt gedwongen zijn, een einde te maken aan dit aangenaam onderhoud. Ik moet nu aan het werk. Ik neem mij echter stellig voor, ons interessante gesprek later voort te zetten, en ik geef u de verzekering dat ik dan niemand zal toestaan ons te beluisteren.

— Dat hoop ik, zei de vrouw koeltjes. Wij spraken over zaken, die inderdaad niet onbelangrijk waren. Raffles zal er zijn voordeel mee weten te doen.

— Dat zal hij zeker, madame. Twijfel daar niet aan, antwoordde Dunlop bedaard. Maar het is de vraag of ik er hem de tijd toe geef. En heb ik hem eenmaal in mijn macht, dan zult u vreemde dingen zien gebeuren, wees daar maar van overtuigd.

Hij boog voor Pina Baretti, drukte een vluchtige kus op haar hand en had een ogenblik later het vertrek verlaten.

Een minuut later stond hij in een van de telefooncellen van het hotel en nog geen kwartier daarna wist hij niet alleen van welk taxibedrijf de taxi was, waarvan Raffles gebruik had gemaakt, maar ook de naam van de chauffeur die de auto bestuurde en de gewone

standplaats.

Dunlop liep naar die standplaats en wachtte daar met het geduld van een kat ruim drie uren, totdat eindelijk de langverwachte auto kwam aanrijden.

Dunlop liep onmiddellijk op de chauffeur toe, zwaalde opzichtig met een vijf dollar biljet en vroeg lakoniek:

— Verdienen?

— Oké boss, say it, antwoordde de chauffeur begerig.

— Het zal heel gemakkelijk gaan. Je hebt een uur of drie geleden bij een van de achterdeuren van het Madison Hotel een hotelbediende opgenomen, blootshoofd en met een overjas over een groen voorschoot, nietwaar?

— Jawel, mijnheer.

— Je zult je nog wel herinneren, waar je die man heen hebt moeten brengen?

— Naar de South Street, vlak bij Brooklyn Bridge, mijnheer.

— Weet je precies waar?

— Heel precies. Ik heb maar twee tussenritten gemaakt, ik heb het niet vergeten.

— Rijd mij zo vlug als je kunt naar dezelfde plek, maar verbaas je niet als ik een beetje veranderd zal zijn, wanneer ik je taxi verlaat; ik zit een boef achterna en ik zal mij moeten vermommen.

De wagen zette zich in beweging en stond bijna een uur later weer stil.

De chauffeur stapte uit, stak het hoofd door het open raampje en keek de man, die daar zat, een ogenblik wezenloos aan.

In plaats van de chic geklede, nog jonge man, zat daar een sjofel in de kleren gestoken kerel, wiens rossige haar sterk begon te dunnen en wiens donkerpaarse gelaatskleur sterk deed denken aan een voorkeur voor onvermengde whiskey.

— Ik ben het. Je herkent me zeker niet?

— Dat wil ik waarachtig wel geloven, mijnheer.

— Heb je nu juist op dezelfde plaats gestopt, waar je passagier uitstapte?

— Geen centimeter verder, mijnheer.

— Heb je kunnen zien waar hij heen-

ging?

— Hij liep de kade af, meer weet ik niet.

— Ik laat de koffer in je auto staan, je brengt dat naar het Madison Hotel en laat het afgeven aan Madame Pina Baretti.

Hij gaf de man wat hij verschuldigd was en nog een ruime fooi, stapte snel uit en keek hoe de auto wegreed.

Toen keek hij eens om zich heen als iemand, die niets te verzuimen heeft en alle tijd heeft. Hij slenterde met de handen in de zakken verder.

HOOFDSTUK IV

DUNLOP WERPT DE MOLOCH DE HANDSCHOEN TOE!

Er waren juist twee dagen verlopen sinds het voorval op het dak van het Madison Hotel, toen er 's nachts een geheime vergadering gehouden werd van een aantal stoutmoedige leden van de bende van het « Kwade Oog ».

Slechts een paar uur tevoren was het plan tot de vergadering op geheimzinnige wijze aan de leden bekend gemaakt en de plek was zo goed verborgen, dat zelfs Raffles haar niet zo gemakkelijk zou weten te ontdekken.

Die bijeenkomst had plaats in de kelders der voormalige bierbrouwerij, die op dit ogenblik verbouwd werd.

De kelders waren heel uitgestrekt, ware catacomben, nu tijdelijk ontdaan van de reusachtige brouwketels, met verscheidene uitgangen naar buiten, zodat een omsingeling door de politie bezwaarlijk was. De plek was bovendien goed gekozen, aangezien het gebouw erg afgezonderd lag en de nadering van de politieauto tijdig genoeg zou kunnen worden ontdekt.

Zij waren daar ongeveer tien minuten zwijgend bijeen, toen een van de zware deuren opnieuw geopend werd en Jim Dunlop binnentrad, ditmaal het gezicht bedekt door een zwart masker, een

soort van zijden kap, waarin kleine spleten voor de ogen waren vrij gelaten.

Hij was alleen gekomen en niemand had hem zien verschijnen. Hij liep langzaam tussen de rijen van de zwijgende mannen door, tot hij een verhoging bereikt had, waarop een tafel was geplaatst, overdekt met een zwart kleed. Achter die tafel stond een enkele stoel.

Dunlop stapte op de verhoging, ging achter de tafel staan, liet zijn blikken door de geweldige kelderruimte dwalen, die maar heel spaarzaam verlicht was met een paar gloeilampjes en begon toen met een stem, die vreemd dof klonk onder de kap :

— Vrienden, broeders van het « Kwade Oog ». Ik heb u vanavond hier bij elkaar laten komen, om u te spreken over een zaak, die voor ons allen van het grootste belang is. Dat ik nu deze vergadering bijeenroep, in plaats van de oudste in rang onder de kapiteins, heeft een droevige oorzaak: al mijn ranggenoten zitten in de gevangenis. U weet allemaal wiens schuld dat is.

Een enkele schelle stem riep :

— John Raffles, de duivel hale die kerel!

— De naam is net genoemd, ging

Dunlop rustig voort. En over John Raffles zullen wij vannacht ook spreken. De zaken kunnen onmogelijk blijven gaan zoals zij nu gaan, vrienden. Lieten wij ze op hun beloop, dan zou over een halve maand de bende van het « Kwade Oog » hebben opgehouden te bestaan. Raffles is niet de enige schuldige. Er is nog een man, aan wie ons Genootschap het heeft te danken, dat het ledental zo sterk gedund is en dat onze stoutmoedigste mannen in de gevangenis zitten. De man, aan wie wij onze tegenslagen voor een groot gedeelte te danken hebben, is de Moloch. Ik zie sommigen van u schrikken, en ik kan mij dat voorstellen. Ik weet, dat ik mij zelf aan het grootste gevaar bloot stel, ik weet dat ik al enige dagen vogelvrij verklaard ben. Kameraden, ik heb die man gezegd, dat hij ons ten verderve voert, dat zijn leiding niet deugt, dat het aan hem was te wijten, dat wij in de laatste weken slag op slag hebben verloren, zodat wij dreigen tot een voorwerp van spot in plaats van schrik te worden. De Moloch weet wie ik ben, velen van u raden het misschien al, nu zult u allen het weten.

Met een vlugge beweging greep hij de kap die zijn hoofd bedekte bij de punt en trok ze weg, zodat zijn bleke gezicht zichtbaar werd.

De meesten bewonderden de stoutmoedigheid van deze man, die de Moloch openlijk durfde trotseren, maar evenzeer waren de meesten er voor beducht te worden betrokken bij een zaak, die alleen maar ten nadele van die man daar achter die tafel kon aflopen.

Want al wist niemand wie of wat de Moloch was, zijn onbeperkte gezag, zijn koelbloedigheid en zijn macht om te straffen waren maar al te goed bekend. En wie nu met die man achter de tafel één lijn trok, wie zich aan zijn kant schaarde, die was verloren.

Dunlop scheen te zien wat er in de gemoederen van de mannen omging, want hij vervolgde met stemverheffing:

— Luister goed naar mij. Van het ogenblik af, dat de Moloch u heeft aan-gevoerd, hebt u ieder ogenblik in gevaar verkeerd door de politie te worden ge-vangen genomen. Uw grote slagen zijn

mislukt. De kas raakt leeg en er is niets in vooruitzicht om haar weer te vullen. Er zijn twee grote ondernemingen met succes bekroond, voor Raffles ten tonele verscheen en niet de Moloch, maar ik was de man, die ze bedacht en uitvoerde. Onze grootste vijand is John Raffles en wat de Moloch ook heeft gedaan om die man onschadelijk te maken, hielp niet. Welnu, ik stel mij van dit ogenblik af ruitelijk tegen de Moloch en hij zal het weten. Wie mij wil volgen, die zal ik welkom heten. En wie niet met mij zijn, die zijn tegen mij, want onpartijdigheid kan ik niet dulden. En luistert nu allemaal goed. Wanneer ik u hier de toezegging doe, dat ik binnen twee dagen, dat wil zeggen in de nacht van overmorgen, Raffles in uw handen lever, gelooft u dan, dat ik het waard ben om u aan te voeren, en wilt u dan onder mijn bevel een betere toekomst tegemoet gaan, veel verdienen, schrik en ontzetting verspreiden, gevreesd zijn in het hele land?

Het bleef doodstil op deze vragen, zo sterk had dit onverwachte aanbod de bandieten verrast. Maar Dunlop zag al op hun gezicht, dat het pleit ten halve gewonnen was.

De bandieten schenen elkaar met de blik te raadplegen, mompelden toen zacht enige tijd onder elkaar en toen trad hun woordvoerder naar voren en begon:

— Noem ons eerst uw naam.

— Ik heet Jim Dunlop.

— Welnu dan, Jim Dunlop, wij willen u direkt voorstellen, hier een stemming te houden. Er zijn er hier heel wat, die u willen volgen, als u er inderdaad in slaagt, Raffles in onze macht te brengen, of hem te doden en ons de onomstotelijke bewijzen leveren, dat het inderdaad onze doodsvijand is, die u uit de wereld hebt geholpen. Nu moet al uitgemaakt worden, wie degenen zijn, die u zelfs in dat geval niet zouden steunen. Ik geloof nu al te mogen zeggen, dat het er maar heel weinig zullen zijn.

— Wilt u een geheime stemming? vroeg Dunlop.

— Nee, zeker niet. Zij moet openbaar zijn. Wij moeten direkt weten wie met en wie tegen u zijn.

— Laat al degenen, die zullen weigeren de bevelen van de Moloch op te volgen aan de rechterkant van deze tafel gaan staan, de overigen links. En laat ik u bij voorbaat zeggen, dat ik tegen die laatsten nog een wrok koester, zolang zij mij althans niet in de wielen rijden. Maar wee hun, als het ook maar mocht blijken, dat zij tegen mij optreden. Mij bij de Moloch verraden kunnen zij niet, want die weet al heel goed wat hij aan mij heeft. En nu de stemming.

Onmiddellijk had er een grote beweging plaats onder de ongeveer zestig aanwezigen, maar na een paar minuten was het weer rustig en toen bleek, dat bijna de hele vergadering op de hand was van de man, die zo stoutmoedig zijn gezicht vertoonde en die, als hij hun aanvoerder werd, aan alle geheimzinnigheid een eind zou maken.

Links stonden maar vier mannen, bleek en zwijgend.

Dunlop keek die vier mannen beurte- lings scherp aan, als om zich hun trek- ken goed in het geheugen te prenten en zei toen langzaam:

— Ik dank u, vrienden, voor dit gro- te bewijs van vertrouwen. Deze vier mannen echter zal ik waarschijnlijk als mijn vijanden moeten beschouwen.

Een van de vier mannen, kwam naar voren en sprak :

— U bent niet in het bijzonder onze vijand, Jim Dunlop, u bent de vijand van de Moloch, en daarom kunnen wij onmogelijk voor u werken. Wij hebben de Moloch trouw gezworen en wij willen onze eed onder geen enkele voorwaarde breken, zelfs al zou u er inderdaad in slagen, Raffles te overmeesteren of on- schadelijk te maken, wat wij wensen te betwijfelen.

Maar Dunlop haalde de schouders op en zei onverschillig:

— Ik ben fatalist, vriend. Staat het in de sterren geschreven, dat ik morgen moet sterven, dan zal ook geen aardse macht dat beletten. Waarom zou ik mij dan zorgen maken? Maar dat zeg ik u, als ik morgen gedood zou worden, dan zou Raffles ongehinderd kunnen voort- gaan met ons te vernietigen, en het on- vermijdelijke gevolg zou zijn, dat de bende van het « Kwade Oog » binnen enkele weken zou hebben opgehouden te bestaan. Want ik weet waar Raffles zich bevindt.

Op deze woorden liep er nog haastig een man van het kleine groepje van vier over naar de rechterkant, terwijl hij uitriep :

— Als dat zo is, dan bent u zo bui- tengewoon knap, dat ik mij bij u voeg. Wij moeten de beste mannen aan het hoofd hebben en geen sufferds.

HOOFDSTUK V

DE OVERVAL

Er waren twee dagen verlopen sinds de nachtelijke vergadering in de verlaten bierbrouwerij en in die twee dagen had Jim Dunlop gelegenheid in overvloed te constateren, dat hij het voorwerp van de grootste belangstelling van de kant van de Moloch was, want in die twee etmalen was er even zoveel keren een aanslag op zijn leven gepleegd; de eerste keer tijdens het uitgaan van de opera, toen er uit een taxi, die daarna bliksemsnel wegreed, een revolvershot op hem werd gelost, dat hem miste, maar daarentegen een jonge vrouw, die achter hem liep, ernstig aan de schouder verwondde, en de tweede keer tijdens een roeitocht in de Pelham Bay, ten zuiden van New Rochelle, toen Dunlop helemaal alleen in zijn giek ging roeien en midden op de eenzame plas ontdekte, dat zijn boot plotseling volliep, zodat hij waarschijnlijk verdronken zou zijn, als er niet net een sleepbootje gepasseerd was, dat hem oppikte.

Door zijn fatalisme voelde hij zich boven dergelijke futilliteiten verheven.

Het eerste geval was natuurlijk niet onopgemerkt gebleven en de politie stelde natuurlijk een onderzoek in naar de dader en de auto, waarin hij had gezeten, maar geen van beide werden teruggevonden en daar Dunlop zelf er wel voor oppaste, aan de politie te vertellen, dat het schot voor hem bestemd was, kwamen de heren van de politie tot de overtuiging, dat het schot wel degelijk bedoeld was op de mooie jonge vrouw en waarschijnlijk was afgevuurd

door een of andere bedrogen minnaar.

Wat de tweede aanslag betreft, de directie van de Roel- en Zelfvereniging en ook de politie-autoriteiten dachten hier eenvoudig aan een ongeluk en Dunlop liet hen kalm in die waan. Hij wist wel, dat hij zichzelf allicht beter zou kunnen verdedigen, dan de agenten van politie het zouden kunnen doen.

* * *

Het was omstreeks één uur in de nacht toen er een politieauto de kade aan de East River op kwam rijden en stopte op ongeveer tachtig meter afstand van het oude, smalle huis, waar Raffles, Charles Brand en James Henderson nog altijd woonden.

Uit de auto stapten vijf agenten, terwijl de zesde achter het stuur bleef zitten.

Een van hen had de rang van sergeant, zoals uit de gele band om zijn mouw bleek en die sergeant was Jim Dunlop, goed vermomd, terwijl de agenten sluwe en sterke bandieten waren, die hij uit de schranderste en handigste van zijn makkers had gerecruteerd.

Het was al volkomen stil en donker in deze straat, waar het overdag brulste van leven.

Dunlop nam zijn makkers, die, evenals hij, in uniform waren, een stukje opzij in de duisternis van een inrijpoort en fluisterde:

— Let nu goed op. Jullie revolvers zijn geladen, nietwaar? Ik zal je nu nogmaals in het kort de situatie uiteenzetten. Raffles en zijn speciale vriend

slapen in één kamer en in een kleinere kamer daarnaast, die er geen verbinding mee heeft, maar met een afzonderlijke deur op het gangetje uitkomt, slaapt die zwaargebouwde kerel, die mij onbewust op zijn spoor heeft gebracht. Allereerst moet de deur van die tweede slaapkamer gebarricadeerd worden, zodat die reus zijn vriend Raffles niet direct ter hulp kan komen. Dan dringen wij de slaapkamer binnen...

De mannen kwamen weer te voorschijn en gingen vlug te voet verder, tot Dunlop stilstond voor de smalle deur van het oude huis, waar, zoals hij na tijd van speuren ontdekt had, dat Raffles en zijn vrienden sedert enige dagen woonden, vermomd als havenarbeiders.

Hij haalde een uitstekend nagemaakte sleutel uit zijn zak, die, dik met vet ingesmeerd, geruisloos in het slot van de buitendeur draaide.

De deur ging open en snel slopen alle mannen het huis binnen.

Dunlop knipte zijn zaklantaarn aan en het dansende licht wierp een rossig schijnsel op de muren, waarvan de kalk met grote blokken had losgelaten en op de smalle trap, die, bijna vlak voor hem, naar de eerste verdieping voerde.

Hij legde zijn vinger op de lippen, bleef een ogenblik luisterend staan en begon toen de smalle trap te beklimmen, na zich te hebben overtuigd, dat zijn browning binnen handbereik was.

Het moet erkend worden, dat hij zich uitstekend had vermomd, want niemand zou in deze politie-sergeant met zijn grof gezicht en zijn borstelige wenkbrauwen de slanke bonvivant van vroeger herkend hebben, die zich met buitengewone élégance wist te kleden.

Zonder dat de treden ook maar enigszins kraakten, sloop Dunlop naar boven en de anderen volgden hem op de voet.

Zij stonden nu dicht opeengedrongen in de donkere, smalle gang, waarop twee deuren uitkwamen.

Dunlop wees op een van die deuren en vervolgens op een stapel zware

planken, splinternieuw, die in een hoek van de gang stonden en die blijkbaar gebruikt moesten worden om een vloer in het oude huis te vernieuwen.

Twee van de imitatie-agenten slopen op die planken toe, namen er een paar af en zetten ze zachtjes, zonder enig leven te maken, zodanig tegen de deur van de kleine kamer, die naar buiten openging, dat het ondereinde van de planken rustte tegen de spijlen van de trapeuning.

Het zou wel een buitengewoon sterk man moeten zijn, die er in zou kunnen slagen, de deur de eerste tien minuten te openen.

Dunlop had ongeduldig toegekeken, met de revolver in de vuist en toen alles klaar was, wenkte hij zijn mannen en wees er drie aan, waarop hij op de tweede deur wees, die er zwak en wrak genoeg uitzag, met haar verveloos dun paneel.

De drie mannen namen een aanloopje, zo ver de breedte van de gang het veroorloofde en gooiden zich toen uit alle macht tegen de oude vermolmdde deur.

Al bij de eerste schok braken hengels en slot af en samen met de overblijfselen stortten de vier mannen zich naar binnen.

Maar zij hadden nauwelijks tijd om rond te kijken, want er gebeurde onmiddellijk iets, waarop zij beslist niet gerekend hadden.

Onder hun voeten bewoog zich een groot gedeelte van de vloer en nog voor zij zich ergens aan hadden kunnen vastgrijpen, vielen zij als het ware door het havenloze vloerkleed heen en belandden van een hoogte van ongeveer drie meter in het daaronder gelegen vertrek.

Het komt zelden voor, dat iemand zich bij zo 'n onverwachte luchtreis bekommert om de voorwerpen, die hij in zijn hand heeft en zo gebeurde het dan ook, dat, toen de vier handieten beneden aankwamen, hun revolvers naar alle richtingen vlogen.

Zij lagen zelf met vrij ernstige kneu-

zingen, schrammen en builen, maar overigens volkomen bij kennis, op de vloer van rode tegels van de keuken, en toen het onmiddellijk daarna licht werd, zagen zij drie mannen om zich heen staan, zo goed gewapend als het maar kon en glimlachend op hen neerziende.

Aan de zware scharnieren schommelde nog steeds het grote luik, waardoor de vier mannen waren heengevallen.

— Wel, mijnheer Dunlop, begon een van de drie mannen, sta mij toe dat ik mij voorstel. Ik ben Raffles, naar wie u zo ijverig hebt gezocht, wel wat te ijverig, zult u nu zelf wel moeten toegeven. Men kan dergelijk werk ook al te goed doen. Het is niet verstandig, in een buurt als deze, zoveel te vragen en het is nog veel onverstandiger, zo overhaast een wasafdruk van een slot te nemen, dat er kleine stukjes was aan blijven kleven. U had moeten bedenken, dat het een oud en roestig slot is, ruw van oppervlakte, en dat houdt de was altijd meer vast dan een nieuw en glad. Uw plan is, om het maar rondweg te zeggen, jammerlijk mislukt. Het is in het water, of beter gezegd in de keuken gevallen. U hebt mij ruimschoots tijd gegeven om dat aardige luikje in de vloer van mijn kamer aan te brengen en het was gisternacht zelfs al klaar; toen zaten wij hier, evenals nu, op het vinketouw, klaar om u te ontvangen. Zoekt u naar uw revolver? Een van mijn vrienden heeft het kostbare wapen al opgeraapt; u hoeft u nergens ongerust over te maken.

Dunlop was langzaam overeind gekomen, met een stekende pijn in de enkel; hij begreep dat hij dat lichaamsdeel verstuikt moest hebben.

Hij wierp een blik op Mortimer, die zijn gekneusde ribben wreef en kreunend in een hoek zat.

Het drong direkt tot hem door, dat iedere poging om nu nog zijn plan ten uitvoer te brengen, volkomen nutteloos zou zijn.

De revolvers waren al verdwenen en met hun messen zouden zij tegen deze

goed gewapende mannen niets kunnen uitrichten, waarvan er een sterk genoeg was om het tegen een half dozijn tegenstanders te kunnen opnemen.

Raffles had op zachte toon enige woorden in een voor de bandieten onbegrijpelijke taal tot Henderson gesproken en in een oogwenk waren de vier bandieten stevig gekneveld en geboid.

Daarop verliet de reus een ogenblik het vertrek en er waren nog geen vijf minuten verlopen, of hij kwam weer binnen, met achter zich aanslepend een vormeloze gedaante, die hij op de grond liet vallen, met de woorden:

— Dat was de man, die op wacht stond, s'r. Hij wilde schreeuwen, maar dat had u verboden en dus...

— En dus zal deze man wel goed zijn voor het ziekenhuis, ben ik bang, vulde Raffles de zin aan. Nu nog de man, die op de auto heeft moeten passen, denk ik, en dan hebben wij de hele fraaie verzameling bijeen.

Raffles keek een ogenblik neer op zijn gevangenen en zei toen half binnensmonds:

— Heb ik er goed aan gedaan, de laatste kapitein, de man, die zich tot taak had gesteld de Moloch te ontdekken, onschadelijk te maken? Zou het hem zelf misschien niet beter gelukt zijn dan mij? Wie weet, maar het zou misschien te lang geduurd hebben en ik heb niet veel tijd. Nu, wij hebben hem nu eenmaal en het is zonde, hem weer te laten ontsnappen. In hem verliest de bende in ieder geval een intelligente leider. Ik geloof, dat ik tevreden kan zijn over deze avond. Nu nog de chauffeur, dan hoeft de Moloch helemaal niet te weten wat hier is gebeurd, tenminste wanneer hij niet alwetend is, wat wij nu maar niet zullen aannemen en misschien is het mogelijk, hem daardoor te verschalken.

— Maar hoe komen we, zonder opzien te baren, bij de auto, zonder dat de chauffeur argwaan krijgt? vroeg Brand zacht.

— Dat is al heel eenvoudig; daar-

voor hoeven wij niets anders te doen dan onze eigen uniformen aan te trekken, die van politieagent. Mijn brigadiersuniform komt nu uitstekend van pas. Vlug wat, anders krijgt de kerel misschien argwaan en rijdt weg, om aan de anderen te gaan vertellen, dat hier alles mislukt is.

Brand klom haastig de trap op en keerde terug met een stapel uniformen die Raffles en zijn makkers snel aanschoten.

De drie mannen overtuigden zich nog eens snel, dat hun gevangenen goed gebonden waren en gingen toen gezamenlijk naar buiten.

Op enige afstand konden zij de politieauto duidelijk zien staan.

Raffles hief de hand op en wenkte de chauffeur driftig om dichterbij te komen.

De man, d'e duidelijk de drie uniformen in het licht van zijn koplampen moest kunnen onderscheiden, aarzelde geen ogenblik, maar startte onmiddellijk zijn motor.

Hij meende blijkbaar, dat de aanslag gelukt was en dat Dunlop zijn gevangenen levend wilde wegvoeren.

Enige sekonden later stopte de grijze wagen voor het vervallen huis en de chauffeur had nauwelijks het stuur los, of Henderson, die vlug om de auto was heengelopen, greep hem in de nek

en tildte hem, alsof hij een baby was, uit de auto, om hem vervolgens snel het huis binnen te trekken.

De deur werd gesloten en in de donkere gang spartelde de chauffeur nog even in de geweldig sterke armen van Henderson, maar toen hij bemerkte, dat hij zich evengoed tegen een ijsbeer had kunnen verweren, gaf hij de strijd op.

Op dat ogenblik klonk de zachte stem van Henderson, die heel verbaasd zei :

— Zou u niet even licht willen maken, mylord, ik geloof...

— Wat geloof je dan eigenlijk, James, vroeg Raffles, terwijl hij zijn zaklantaarn aanknipste.

— Ik weet niet of ik het bij het rechte eind heb, mylord, maar deze man lijkt verbazend veel op een vrouw. Het voelt alles zo zacht aan.

Henderson drukte zich misschien een beetje vreemd uit, maar een sekonde later bleek inderdaad zijn veronderstelling juist te zijn.

Toen Raffles met een snelle beweging de chauffeur de pet van het hoofd gerukt had, viel er een vloed ravenzwart haar in lange krullen over haar hoofd en schouders.

Voor hen stond Pina Baretta, de vrouw die zijn ondergang gezworen had.

HOOFDSTUK VI

DE TELEPATE

De vrouw keek Raffles doodsbleek en met fonkelende ogen aan en probeerde enige woorden te stamelen, maar zij kon niets anders voortbrengen dan een sissende klank.

Raffles nam haar een ogenblik zwijgend op en zei toen :

— Ik heb dus eindelijk het voorrecht persoonlijk kennis te maken met de knappe vrouw, die het op mijn leven voorzien heeft. Wees zo goed binnen te komen.

Raffles had de deur van de voorkamer al geopend en liet Pina Baretto binnen, maar niet dan nadat Henderson zorgvuldig de zakken van haar uniform had onderzocht en die grondig geleefd had, waarbij hem een kleine, geladen browning, een vlijmscherpe dolk, een uitstekend nagemaakte politieaanstelling en nog enige andere voorwerpen in handen vielen.

De mannen stapten tegelijk met haar binnen, juist toen Dunlop zich tot het uiterste inspande om zich te bevrijden van de touwen, waarmee zijn armen en voeten gebonden waren ; een poging die volkomen nutteloos was.

Een gloeiend rood overdekte zijn gezicht, toen hij zijn medeplichtige zag binnentreden en hij beet zich de lippen tot bloedend toe.

De vrouw keek vol verachting op de gebonden misdadigers neer, wierp toen een blik op het grote luik, dat nu roerloos hing, bevestigd aan vier zware scharnieren en zij begreep onmiddellijk het verband.

Langzamerhand begon het tot de avonturierster door te dringen, dat die man onoverwinnelijk was en beschikte over krachten, waartegen die van de bende niet waren opgewassen.

Er verscheen zelfs iets als bewondering op haar bleke gezicht, toen zij die man aankeek, die daar zo rustig zijn sigaret stond te roken, alsof hem de zaak helemaal niet aanging en zo volkomen in zijn rol opgaande, dat zeker iedereen hem voor een brigadier van politie had gehouden.

Hij deed nu een stap naar voren en begon weer :

— Ik kan u maar over een ding mijn spijt betuigen, madame, en dat is dat mijn grote vriend hier u misschien een beetje hardhandig heeft beetgepakt, denkend, dat hij met een man te doen had. Wij konden ook niet voorzien, nietwaar, dat die kleine, blanke handjes zo 'n wagen als een politieauto konden besturen.

— Het heeft niets te betekenen, zei de jonge vrouw kortaf. Zeg mij liever ronduit wat u van plan bent nu met mij te doen.

— Uw vraag brengt mij een beetje in verlegenheid, madame, dat wil ik niet ontkennen, antwoordde Raffles. Natuurlijk laat ik u niet vrij, dat begrijpt u wel. Het is ook geen gewoonte om tijgers en luipaarden los te laten lopen. Zoudt u geneigd zijn, op een paar vragen te antwoorden ?

— Dat zou ik haast niet denken, antwoordde de jonge vrouw spottend. Maar

u kunt het allicht proberen.

— Hebt u persoonlijk met de Moloch gesproken, toen hij u op mij afstuurde ?

— Dat moest u zelf beter weten. Nee, ik heb hem niet gezien. Als u dat soms dacht, vergeet het dan maar. Trouwens, al was het zo geweest. U denkt toch zeker niet, dat ik u hem verraden zou ?

— Misschien niet met uw wil, madame, begon Raffles langzaam. Maar...

Toen hield hij plotseling op en vervolgde :

— Uw beroep is toch medium ? U bent telepate ? U treedt op met een Indiër in het Paladium Theater ?

— Dat weet iedereen hier in New York, antwoordde Pina Barette kortaf. Ik hoef er dus geen geheim van te maken.

— Dat begrijp ik, antwoordde Raffles rustig. Ik vroeg het ook eigenlijk met de bedoeling om te weten, dat u dat beroep slechts als een grapje uitoefent of in ernst. Er wordt heel wat bedrog gepleegd op dat gebied, madame.

Raffles was onder het spreken dicht op haar toegetreden en keek haar diep in de pupillen van de grote glanzend zwarte ogen.

Zij probeerde de blik af te wenden, maar het was alsof haar ogen onweersstaanbaar tot de staalgrijze van Raffles werden getrokken. Deze wendde zich dadelijk glimlachend af en zei half voor zich heen :

— Ik heb het al gezien. Ik geloof niet, dat u het voor de grap doet ; u moet een uitstekende telepate zijn, al beschikt u zelf over een grote dosis wilskracht. En nu zullen wij eens be-raadslagen wat wij met u zullen doen. U moet wel begrijpen, dat ik u werkelijk de eerste dagen niet kan laten gaan en u zult dus wel een gedwongen verblijf onder mijn dak moeten aanvaarden. Maar niet hier. Wat uw medeplichtigen betreft, zij worden over tien minuten door de politie afgehaald, en ditmaal door de echte. Steek uw haar

maar weer op en zet uw pet op. Op mijn woord van eer, in andere omstandigheden zou ik zeggen dat u er uitziet om te stelen.

Raffles was al naar het telefoon-toestel gelopen en hij meldde zich nu bij de dichtstbijzijnde politiepost, aan welke hij, zonder iets te verzwijgen, tot in bijzonderheden alles mededeelde wat er gebeurd was.

Toen werden de banden van de gevangenen nog eens extra stevig aange-trokken, zij werden ieder op een andere plaats van het huis neergelegd en daarna vertrokken Raffles en zijn beide metgezellen in gezelschap van Pina Barette, die sprakeloos was van woede en wraakzucht, maar die zich zonder tegen te streven door Henderson naar de wachtende auto liet brengen.

Raffles kroop achter het stuur en juist toen de auto aan het einde van de straat gekomen was, klonk achter de vluchtelingen de claxon van de politieauto, die de gevangen bandieten kwam afhalen.

Brand was aan de andere kant naast de gewaande politiechauffeur gaan zitten en Pina Barette deed zelfs geen poging om te vluchten, omdat zij wist dat dit volkomen nutteloos zou zijn.

De beide mannen hadden haar namelijk heel galant een arm gegeven, maar het waren stevige armen en bij de minste beweging, die zij maakte, voelde zij hun druk.

De rit duurde bijna een uur en de hemel begon in het oosten al lichter te kleuren ; de auto had de wereldstad achter zich gelaten, toen hij eindelijk stopte voor een klein huis in de voorstad Jamaica, door een goed onderhouden tuin omgeven en helemaal apart gelegen.

Want men was hier in een villawijk, waar alle huizen heel ruim uit elkaar waren gebouwd.

Nog voor de jonge vrouw er aan kon denken door schreeuwen de aandacht te trekken, was zij al het huis binnengevoerd.

Zij bemerkte dat alle luiken van het huis hermetisch gesloten waren en er drong dan ook geen enkel lichtstraaltje naar buiten door, toen Brand, die vooruit was gelopen, het licht aan deed, eerst in de vrij brede hall, vervolgens in een zijkamer.

Toen zij allen in die kamer verzameld waren en Raffles de deur gesloten had, schoof hij zijn gevangene een stoel toe en begon ernstig :

— Nu zullen wij eens praten, madame. U moet wel begrijpen, dat ik onverbiddelijk ben waar het de bestrijding van het « Kwade Oog » betreft.

— Bent u zelf een heilige ? wierp de avonturierster hem honend tegen.

— Dat scheelt zeker niet veel ! liet dreigend de zware stem van Henderson zich horen. Wou jij het soms tegenspreken, slang ?

— Stil, James ! legde Raffles hem streng het stilzwijgen op. Bedenk, dat je tegenover een vrouw staat, en ene, die in onze macht is, nog wel.

De reus ging beschaamd terug, terwijl hij mompelde :

— Ik zal niet meer zeggen, dan dat zij een karonje is, mylord, maar laat zij dan ook niets meer van u zeggen. Zij kent u immers helemaal niet.

Raffles had zich echter al weer tot zijn gevangene gewend en vervolgde :

— Mijn vriend heeft voor een deel gelijk. U kent mij inderdaad niet. Toch zou ik mij niet graag voor een heilige uitgeven, dat begrijpt u zelf wel. Intussen is er toch, naar ik meen, wel enig verschil tussen onze methodes. Als u ooit van John Raffles gehoord hebt, dan moet u ook gehoord hebben van de manier, waarop hij het geld onder de behoeftigen brengt, dat hij aan anderen, rijkeren, onttrekt. Waartoe dient echter het geld dat u rooft ? Voor uw eigen luxe leventje. Onvruchtbaar is het geld dat u steelt. En uw middelen dan. Gij rooft niet alleen, gij moordt ook. Arme, onschuldige meisjes scheidt u van hun ouders en nog nimmer hebt u een ogenblik geaarzeld om mensen te doden, ja zelfs afschuwelijk te martelen, die ble-

ven weigeren aan uw eisen te voldoen. En niet alleen de rijken, besteelt u ; velen van u beroven arbeiders, die juist hun loon ontvangen hebben, of zij overvallen en doden arme wisselopers. Bah, wat laf is dat alles. Hoe ordinair en laag bij de gronds. Wel, is het te verwonderen, dat ik uw bende bestrijd, waar en wanneer ik maar kon ? En daar zal ik mee blijven doorgaan, zolang ik hier ben en zolang er nog een ademtocht in mij is. Het toeval bracht mij naar Amerika, ik vond er uw afschuwelijke bende voor de derde keer, en ik zweer, dat ik niet naar Londen zal terugkeren, voor ik haar met wortel en tak zal hebben uitgeroeid.

— Het is gemakkelijk, u de moraal te horen prediken. Geloof u, dat het enige indruk op mij maakt ?

— Een indruk heb ik van mijn woorden absoluut niet verwacht, madame, hernam Raffles koeltjes. Ik begreep wel, dat u niet de persoon bent om u te willen verbeteren. Niet daarom zei ik dit alles. Ik zei het alleen, om u duidelijk te maken, waarom ik uw vijand ben en zal blijven. En nu ter zake. U hebt mij net verzekerd, dat de Moloch u nooit persoonlijk heeft bezocht. Blijft u daarbij ?

— Daar blijf ik bij.

— Hoe werd u dan de boodschap bezorgd, dat u zich ter beschikking van de bende moest stellen, om mij door uw schoonheid in uw netten te lokken ?

— Op die vraag weiger ik te antwoorden.

— Ik had natuurlijk niets anders verwacht, antwoordde Raffles bedaard. Misschien bedenkt u zich nog wel eens. En zo niet, dan zijn er misschien middelen om u tegen uw zin aan het praten te brengen.

— Dan zult u lang werk hebben, antwoordde de jonge vrouw spottend. Niets zult u van mij horen, dat zweer ik u.

— Ik geloof u te kunnen verzekeren, madame, dat u vergeefs zweert, antwoordde Raffles uit de hoogte. Maar nu genoeg hierover. U zult thans wel behoefte hebben aan slaap, evenals wij.

Over een uur zal het volop licht zijn, en misschien wordt het een zeer drukke dag. Wij zullen u nu naar de kamer brengen, die wij voor u hebben bestemd. Volg ons.

Hij liep vooruit, Pina Baretti volgde hem met gebogen hoofd en Brand en Henderson sloten de stoet.

Zij hielden pas weer stil, toen zij de bovenste verdieping bereikt hadden, waar Raffles een zware deur opende, voorzien van een sterk slot en twee zware, blijkbaar nieuwe grendels.

Hij wees er glimlachend op en zei :

— U ziet dat wij al op dergelijk bezoek gerekend hebben. Ik had dit huis al vier dagen tevoren gehuurd en daar ben ik nu erg blij over. U bevindt u hier in een kamer op de bovenste verdieping, maar ik ben zo vrij geweest, het raam te laten dichtmetselen. U mocht 't eens in uw hoofd krijgen te gaan schreeuwen. Treed binnen.

De vrouw ging binnen en keek rond in het vertrek, dat er zeker niet uitzag als een zolderkamertje.

Het was ruim, er lag een dik, smyrna kleed op de grond, er stonden enige mooie meubelen, een vaste wastafel, een houten lelikant en op een klein buffet stonden borden en glaswerk, een fles wijn en allerlei koude spijzen en vruchten.

In een hoek stond een elektrisch oventje, dat daar blijkbaar was neergezet en in een andere stond een boekenkastje met de nieuwste romans van de beste schrijvers.

Ja, zelfs had Raffles eraan gedacht, de laatst verschenen nummers van een van de meest gelezen modebladen goed zichtbaar op een kleine tafel te laten neerleggen, verder een kapspiegel, toiletartikelen en wat een jonge, knappe vrouw in de eenzaamheid meer kan wensen.

— Hoe lijkt u dit, madame ? vroeg hij na enige ogenblikken.

— U bent altijd onze vijand geweest, John Raffles, maar... ik heb niettemin spijt van wat ik net zei ; u bent een gentleman, dat valt niet te ontkennen.

U schijnt er dus wel vast op gerekend te hebben, dat u hier een vrouw zou gevangen houden ?

— Niet een vrouw, madame, nee, speciaal u hoopte ik als gevangene hier te kunnen huisvesten, antwoordde Raffles op een toon van uitgezochte hoffelijkheid. Laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat het mij spijt, dat ik u van uw vrijheid moet beroven gedurende enige dagen, maar de noodzaak dwingt mij. Ik heb daar bepaalde redenen toe. Voor de rest heb ik alles gedaan wat in mijn bereik was, om u dit gedwongen verblijf zo aangenaam mogelijk te maken. U ziet hier de knop van een elektrische bel, waarop u maar even hoeft te drukken, wanneer u het een of ander wenst. Ik hoop natuurlijk, dat u van die schel geen misbruik zult maken. Een ding spijt mij natuurlijk erg, madame, ik wist niet, dat ik u in mijn macht zou krijgen, terwijl u als man gekleed was. Ik zal morgen echter direct om uw kleren laten sturen. Intussen zult u met deze peignoir wel genoeg willen nemen. Maar voor u nu gaat slapen, zal ik u tot mijn leedwezen nog enkele minuten moeten ophouden ; ik heb onder vier ogen iets met u te bespreken, iets zeer belangrijks.

Onmiddellijk verlieten Henderson en Brand op deze wenk het vertrek, sloten de deur en bleven in de gang wachten.

Pina Baretti had de politiepet al afgezet en opnieuw gold haar lange zwarte haren vrij langs hals en schouders. Raffles erkende volmondig, dat hij zelden een vrouw van zo 'n volmaakte schoonheid had gezien.

Raffles was intussen voor haar gaan staan en keek haar, met wijdgeopende ogen strak aan. De jonge vrouw schen dadelijk te begrijpen wat hij van plan was en probeerde haar blik af te wenden, maar het was al te laat.

Onweerstaanbaar boorde zich de blik van Raffles in de hare en zij moest hem aanzien, zij moest, ondanks zichzelf.

Enige sekonden bleven zij zo dood-

stil tegenover elkaar staan en toen vroeg Raffles op zachte, doch door-dringende toon :

— U kunt uw blik niet meer afwenden, nietwaar ?

— Nee, antwoordde zij eenvoudig.

— Ik dacht het wel, mompelde Raffles voor zich heen. Zij is een buitengewoon vatbaar medium ; binnen een paar sekonden zal zij niet meer weten dat zij bestaat.

Hij bleef haar strak aankijken en beval toen :

— Ga op die stoel zitten.

Achteruit lopend, de blik steeds gericht op die van Raffles, ging de jonge vrouw langzaam naar een stoel toe en ging er met het gebaar van een opgewonden speelgoedpop op zitten.

Raffles was haar langzaam gevolgd en toen hij weer voor haar stond en enige passen had gemaakt met beide handen, sliep het medium al.

Raffles overtuigde zich onmiddellijk, dat zij hem niet bedroog, door heel snel de hand een paar keer voor haar ogen te bewegen, waarbij zelfs haar wimpers niet trilden en vroeg toen :

— U verstaat mij toch ?

— Heel goed.

— Waar bent u nu ?

— Ik weet het niet.

— Slaapt u ?

— Ik slaap, omdat u het wilt.

— Zult u mij antwoorden op mijn vragen ?

— Dat moet wel.

— Luister dan goed. Kent u de Moloch ?

— Ik heb hem nooit gezien.

— Hoe hebt u de boodschap gekregen om mij in uw macht te brengen ?

— Door toedoen van Ram Doulah.

— Wie is dat ?

— Dat is de Indiër, met wie ik in het Paladium optreed.

— Hij is dus lid van de bende ?

— Ja.

— Bekleedt hij een hoge rang ?

— Heel hoog. Hoger dan die van alle kapiteins. Het is de enige, die het gezant van de Moloch onbedekt heeft gezien.

— Had hij dus de boodschap ontvangen ?

— Ja.

— Op welke manier ?

— Door een telegram in code.

— Waar woont die Indiër nu ?

— In het Madison Hotel.

— Bent u al lang met hem in contact ?

— Sinds enige maanden. Ik leerde hem kennen in Monaco, waar ik optrad als gedachtenlezeres. Hij zag onmiddellijk, dat ik een voortreffelijk medium was.

— Bedriegt u het publiek dus niet ?

— Neen. Hij is een uitstekend hypnotiseur ; ik geloof werkelijk, dat hij over bovennatuurlijke macht beschikt.

— Dat zullen wij morgennacht eens onderzoeken, bromde Raffles voor zich heen.

Hij blies haar zacht op de ogen, maakte opnieuw een strijkende beweging met beide handen opzij van het hoofd van de gehypnotiseerde vrouw en wendde zich toen af.

Een paar sekonden later werd zij wakker.

Zij wreef zich de ogen uit, wierp een versufte blik om zich heen en riep toen verschrikt en nijdig :

— U hebt mij gehypnotiseerd.

— Ik ben zo vrij geweest, madame, maar ik verzeker u, dat u mij maar heel weinig hebt gezegd, waar ik iets aan heb. En nu mag ik u werkelijk niet langer uw nachtrust onthouden. Morgen krijgt u uw kleren en ik hoop oprecht, dat ik u gauw kan vrijlaten.

Vijf minuten later sliep zij vast.

HOOFDSTUK VII

DE MOLOCH

Pina Baretti kon nauwelijks een kwartier geslapen hebben, toen zij plotseling wakker schrok.

Zij had iets gehoord, zo onbestemd, dat zij onmogelijk kon zeggen wat het was, dat haar moest hebben gewekt.

Zij ging overeind zitten, niet geschrokken, maar toch met alle zenuwen gespannen.

Het was nu volkomen stil, maar toen zij even aandachtig geluisterd had, begon het opnieuw.

Het kwam niet van de kant van de deur, maar het leek wel van de kant van een van de muren te komen.

Onhoorbaar liet de vrouw zich van het bed glijden, wikkelde zich in de peignoir en ging op de tast naar de schakelaar van het licht, want het was volkomen donker in het vertrek.

Een ogenblik stond zij tegen het felle licht te knippen, dat zo plotseling die tastbare duisternis had vervangen en toen luisterde zij opnieuw met grote aandacht.

En nu kon zij ook de aard van het zachte geluid bepalen; het klonk als het krassen van een of ander scherp voorwerp over een steen.

Haastig draaide zij zich om en ging naar de kant, waar zij het geluid duidelijk had gehoord.

Het raam was weliswaar toegemetseld maar een stukje van het kozijn en van de raamposten was nog duidelijk te zien.

De vers gemetselde bakstenen waren bedekt door een kunstig bewerkte wollen doek en toen Pina deze lap opzij sloeg, zag zij juist door een van de voegen het scherpe lemmet steken van een soort beitel, die juist op dat ogenblik aan de andere kant werd teruggetrokken.

Een ogenblik daarna klonk het kras-

sende geluid opnieuw en even later kwam het staal van de beitel opnieuw te voorschijn, terwijl wat kalkgruis op het hout van de vensterbank viel.

Er viel niet meer aan te twifelen: iemand had haar spoor kunnen volgen en men kwam haar nu bevrijden.

Dat een van Raffles' vrienden dit zou doen was natuurlijk te gek om los te lopen; het moest iemand zijn, die de auto had kunnen volgen, maar wie dat was en hoe dat laatste mogelijk was geweest, dat ontging haar voorlopig.

Zij stond daar met kloppend hart stil en zag toe, dat een baksteen in het midden van het dichtgemetselde raam zich begon te bewegen en toen heel langzaam en voorzichtig uit het gat werd getrokken.

Zij verwachtte het geluid van brekend glas te horen, maar toen bedacht zij, dat zij het hele raam, dat uit de sponning was genomen, net in een hoek van het vertrek had zien staan.

En terwijl zij dit nog overwoog, klonk er aan de andere kant van de kleine opening een zachte stem, die fluisterde:

— Ik ben het, Pina, Ram Doulah. Help mij bij het wegruimen van de stenen, totdat ik er door kan. Hier is een beitel. Wees voorzichtig en maak vooral geen leven. Al slaapt hij twee verdiepingen lager, hij zou het wel eens kunnen horen.

Een gebruide hand kwam door de opening steken, die een beitel omklemd hield.

Pina greep het voorwerp dadelijk en begon op haar beurt de kalk tussen de voegen los te maken en nu er één steen was losgemaakt, was het al heel gemakkelijk, nog een twintigtal anderen van hun plaats te nemen.

Pina zette die stenen voorzichtig

naast-elkaar op het tapijt langs de muur, tot eindelijk het gat groot genoeg was om een volwassen man door te laten.

Toen zij door de opening keek, zag zij dat de hemel in het oosten al tamelijk helder was. Over een half uur zou het dag zijn.

Nu klonk weer de stem van de Indiër, die fluisterend beval :

— Maak wat plaats, ga opzij staan.

De vrouw ging naast het gat staan en het volgende ogenblik wipte met een lenige sprong een grote, prachtig gevlekte poema naar binnen.

Het dier droeg een halsband met leren muilkorf.

Met zijn groene ogen keek het roofdier de vrouw een ogenblik vals aan, maar toen scheen het Pina Baretti te herkennen, want het strekte zich als een reusachtige kat, voor haar op de grond uit, zacht zwiepend met de geringde staart en onderworpen tot haar opziende.

Opnieuw klonk nu de stem van de Indiër, die ongeduldig beval :

— Kom hier en pak dit aan, maar wees er voorzichtig mee, open het niet; het zou je dood zijn.

Bevend liep de jonge vrouw opnieuw naar het gat, waar een korf van eigenaardige vorm doorheen werd gestoken.

Zij pakte deze korf aan, die met een rond deksel was gesloten en bijna had zij de mand met een kreet van ontzetting laten vallen, toen zij deze in haar handen voelde bewegen; daar binnen leefde het.

Zij zette de korf zo snel mogelijk neer en toen zij zich weer omwendde, was de Indiër zelf al door het gat geklommen en stond voor haar.

Hij was een man van minstens zes voet lang, breed geschouderd en smal van middel, nu westers gekleed.

Zijn ogen waren zwart als de nacht en fonkelden op dit ogenblik van onheilspellend vuur.

Zijn mond was vertrokken van haat en wraakzucht en de witte tanden blikkerden tussen zijn rode lippen door.

Hij keek langzaam om zich heen, balde de vuisten en zei :

— Eindelijk ben ik dus in zijn huis. Hier had hij je dus opgesloten. Nu, zijn rijk is spoedig uit.

Hij keek naar de poema, die was opgestaan en zijn kop tegen zijn knieën wreef en vervolgde grijslachend :

— Ramah zal het wel even met hem klaarspelen, en als die niet voldoende is, dan heb ik nog een ander middeltje.

— Maar hoe ben je toch hier gekomen, Doulah ? Hoe heb je mijn spoor terug kunnen vinden ? fluisterde Pina, terwijl zij de Indiër vol vrees en ontzag aankeek.

— Ik heb hetzelfde middel toegepast, dat Raffles een week geleden zelf heeft gebruikt : ik heb de twee wielen van de auto, die je ontvoerde met teer besmeerd en het spoor bracht mij hierheen. En nu zal de grote afrekening beginnen. Hij is nu in mijn macht en van deze nacht af aan zal ik vrij en onbelemmerd mijn vijanden kunnen bestrijden.

De vrouw had met grote ogen toegeluisterd en stamelde nu :

— Wat bedoel je toch ?

— Niets, lieverd. Dat zijn zaken, die je niet aangaan, antwoordde de Indiër met een sluwe glimlach om de dunne lippen. En nu moeten wij gauw aan het werk gaan. Ik heb ontdekt waar Raffles slaapt. Zijn kamer is op de eerste verdieping van dit huis. Ik heb al een ladder tegen het kozijn gezet en ik hoop dat ik het raam zonder enig gerucht zal kunnen openschuiven. Maar omdat ik daar niet zeker van ben, heb ik nog een ander middel en ook een beter bedacht.

— Je bent dus hier gekomen om... Raffles te doden ?

— Waarvoor anders ? Ieder lid van onze bende heeft de plicht die man uit de weg te ruimen, waar hij hem ook aantreft op zijn pad en je weet wel, dat de Moloch een prijs van 10.000 dollar op zijn hoofd heeft gesteld.

— Zeg mij nu wat je plannen zijn ?

— Dat zul je horen. De slaapkamer

van Raffles heeft, naar ik net gezien heb, toen ik door een kier van het gordijn naar binnen kon turen, een brede schoorsteen, waarin nu natuurlijk nog geen vuur brandt en misschien wel nooit gebrand heeft, vanwege de centrale verwarming. Ik ben net op het dak geweest en ik heb die schoorsteen gevonden. Rama zal er gemakkelijk door kunnen klimmen en zo, zonder enig gerucht, in de kamer van onze doodsvijand doordringen. Maar hij zal daar niet alleen komen. Want eerst laat ik door die schoorsteen het aardige korfje neer, dat je daar ziet staan.

— Wat, wat zit er in die mand ? vroeg de vrouw, die doodsblijk was geworden, terwijl zij de Indiër huiverend aankeek.

— Moet ik je dat nog zeggen ? Ken je dan de eigenaardige kalebasyorm van die korven niet ? Er zitten zes brilslangen in ; en ik zou wel denken dat dat genoeg is. Ik laat de mand aan een koord neer en zodra hij beneden is aangekomen, kan ik van het dak uit door middel van een tweede koord, het deksel openen. Mijn lieve brilslangen, die wel slecht te spreken zullen zijn over die luchtreis, zullen zich haasten, hun gevangenis te verlaten en John Raffles een bezoek brengen. Maar voor alle zekerheid zal ik hen Rama achterna sturen... wat scheelt je ?

De vrouw had vol afgrijzen geluisterd, met een door ontzetting verwrongen gezicht, terwijl zij haar mond met beide handen moest bedekken om de kreet van afschuw te weerhouden, die haar naar de lippen drong.

— Welnu, wat is er ? vroeg de Indiër opnieuw. Staat dat plan je aan ? Ik verzeker je, dat mijn goed afgerichte slangen hun werk geruisloos zullen doen, al droeg Raffles ditmaal drie pantsers over elkaar. En Rama, wanneer hij zijn muilkorf af heeft, zal het werk wel voltooien ; het arme dier heeft de hele dag nog niets te eten gehad.

Plotseling scheen Pina Baretta haar spraak terug te krijgen.

Zij strekte een bevende hand naar de Indiër uit en stamelde met sidderende stem :

— Dat, dat kun je niet menen, Doulah. Dat is afschuwelijk. Ik geloof, dat zelfs de Moloch dat niet goed zou keuren. Dat je hem wilt doden, dat kan ik mij begrijpen, en als het niet anders kan, maar dit is te afgrijselijk om je er in te denken. Die giftslangen, die afschuwelijke monsters, die zich om hem heen zullen kronkelen...

Zij deed wankelend een stap achteruit en bedekte het gezicht met de handen als om een vreselijk visioen van zich verwijderd te willen houden.

Het gezicht van de Indiër had een plotselinge verandering ondergaan en er was zoveel dierlijke wreedheid op te lezen, dat de vrouw, die de handen langzaam had laten zakken en hem aankeek, nog een stap achteruit deed.

— Ik denk toch niet, dat je mij zult tegenwerken ? vroeg de Indiër langzaam. Bedenk wel, dat je mijn slavin bent, dat ik met je kan doen wat ik wil. Ik behoef je maar aan te kijken en je zult gedwee mijn bevelen uitvoeren. Raffles zal vannacht sterven en hij zal sterven op de manier, die ik heb goedgekeurd. Geen genade voor hem. En volg mij nu naar het dak, om mij te helpen.

— Doulah, ik smeeek je, heb medelijden. Nee, dat vraag ik je niet eens. Wees menselijk. Het is afschuwelijk wat je doen wilt. Kijk mij niet zo aan ; ik wil je ditmaal niet gehoorzamen. Ik weiger ; ik wil niet helpen bij die afschuwelijke moord. Ik weet dat ik een verworpen schepsel ben, maar dit niet, dit... niet...

De Indiër was op haar toegetreden en wilde haar bij de pols grijpen, terwijl hij haar zwijgend aankeek.

Maar zij bedekte de ogen met de hand om zijn fonkelende, doordringende blik als van een priem, niet te ondergaan en haar stem klonk al luider, toen zij zei :

— Ik wil je niet gehoorzamen. Liever laat ik mij doden. Je kunt mij dit-

maal niet hypnotiseren, je kunt niet. Ik zal schreeuwen, ik zal hem wakker maken. Denk van me wat je wilt; ver-raad mij aan de Moloch, ik kan niet anders. Raffles, pas op. Pas op.

Zij had deze laatste woorden op een toon van woeste wanhoop uitgesproken; de poëma was opgesprongen en stond nu woest met de staart zwiepend voor haar.

Maar de Indiër had haar al bij de pols gevat, met een uitdrukking van zo 'n helse wraakzucht op het gebruikte gezicht, als Pina Baretto nog nooit op de trekken van een mens had gezien.

En toeh gaf zij niet toe.

Luid gillend verweerde zij zich tegen de Indiër. Zij gooide een van de zware stoelen om, zij probeerde de drukknop van de alarmbel te bereiken en toen haar dit lukte, toen de Indiër haar voornemen scheen te begrijpen, gooide zij zich met de kracht der wanhoop tegen de tafel, zodat deze omviel met alles wat er op stond, terwijl de poëma tegelijkertijd een woest gebrul liet horen.

— O, duivelin! schreeuwde de Indiër, dol van drift en teleurstelling. Daar zul je voor boeten.

Hij greep met de hand naar zijn gordel en haalde een kris te voorschijn.

Hij hief het wapen op en stootte het de ongelukkige vrouw diep in de zij.

En terwijl hij haar nog met de ene hand vasthield en zij met een diepe zucht op de grond gleed, boog hij zich over haar heen en siste haar toe:

— Dat is je loon, slet. En weet je van wie je het ontvangen hebt?

Nog dieper boog hij zich over haar heen en toen fluisterde hij haar een naam in het oor.

Zij opende nog even de ogen, waarin een naamloze ontzetting te lezen was en gleed toen bewusteloos achterover.

Maar op de trap klonken al snelle voetstappen en het volgende ogenblik werden de zware grendels teruggeschoven, waarna een sleutel in het slot knarste.

De Indiër keek om naar de schakelaar van het elektrische licht, om te proberen in de duisternis de doodsvijand van de bende te overvallen, maar het was al te laat.

De deur vloog open en Ram Doulah had nog net de tijd, naar het gat in de buitenmuur te rennen en er met de snelheid en behendigheid van een aap door te verdwijnen.

Met een dof gebrul sprong de poëma hem na.

Raffles, in de rechterhand zijn revolver, in de linker zijn krachtige zaklantaarn, rende de kamer binnen, gevolgd door Brand en Henderson en liep regelrecht naar het gat in de muur.

Hij boog zich naar buiten en zag nog juist hoe een donkere gedaante zich snel liet afzakken langs een zwaar knopentouw, dat met een sterke stalen haak in de vensterbank was geslagen.

Een eind verder liet de poëma zich met de behendigheid van een grote kat langs de regenpijp zakken.

Raffles vuurde onmiddellijk op de gedaante daar beneden, maar daar hij onmogelijk goed kon mikken, miste zijn schot en het volgende ogenblik rende de gedaante razendsnel door de tuin en was een seconde later onder de bomen, waar het nog volkomen donker was, verdwenen.

Met grote sprongen volgde de poëma zijn meester.

Raffles slaakte een onderdrukte vloek maar begreep wel, dat het volkomen nutteloos zou zijn, nu nog tot achtervolging over te gaan, want het volgende ogenblik klonk al het gebrom van een krachtige motor en het geluid van een wegrijdende auto.

Hij wendde zich van het raam en zag dat Henderson zich naar de mand spoedde, die in de hoek van de kamer was blijven staan en er zich al overheen bukte.

— Blijf van die mand af! riep hij vol ontzetting. Herken je de vorm niet? Het is de korf, die de Indische slangenbezweerders gebruiken om er hun brilslangen in mee te nemen.

Henderson richtte zich krijtwit op en ging vol afschuw achteruit.

Raffles echter liep onmiddellijk op de zwaargewonde vrouw toe, naast wie Brand al was neergeknield en trok behoedzaam de vlijmscherpe kris uit de wond.

Pina Baretti sloeg even de ogen op, glimlachte flauwtjes, met een vertrokken mond en zei toen :

— Ik ga sterven, Raffles, maar het verheugt mij, dat je mijn gegil gehoord hebt.

— U zult niet sterven, madame, antwoordde Raffles. Uw wonde is ernstig, maar...

— Ik zal sterven, zei de jonge vrouw opnieuw. Tracht mij niet te bedriegen. Maar die ellendeling had zo 'n verschrikkelijke dood voor je uitgedacht, dat ik hem niet kon en wilde laten begaan.

— Dat bewijst dat er nog veel goeds in uw hart schuilt, madame, zei Raffles ernstig. Wie was de man, die hier was?

De vrouw sloot even de ogen en toen kwam het nauwelijks hoorbaar over haar lippen :

— Het was Ram Doulah en Ram Doulah is de Moloch.

Een drievoudige kreet weerklonk door het vertrek en de drie mannen keken elkaar sprakeloos aan.

Dus was het de Indiër geweest, de man, die met Pina Baretti rondreisde en zijn kunsten als hypnotiseur ten beste gaf.

De onthulling kwam zo onverwachts dat zij een ogenblik elkaar zwijgend bleven aanzien.

Toen vroeg Raffles, terwijl hij zich over de zwaargewonde heenboog :

— Bent u zeker van wat u daar zegt, madame.

— Hij fluisterde het mij in, toen hij mij de dodelijke steek had toegebracht, antwoordde Pina Baretti.

— Ik zeg u nogmaals dat de wond niet dodelijk is, hernam Raffles. Ik ken middelen en ik heb ze hier, die u zullen genezen. Ik zal ze onmiddellijk toepassen en als die kris niet vergiftigd was, wat ik haast niet geloof, dan hoop ik u in het leven te houden. En als ik u red, dan verwacht ik als enige beloning alleen dat u de band verbreekt met deze ondieren, dit moordzieke uitvaagsel.

Hij gaf Brand op zachte toon enige bevelen en samen tilden zij de nu bewusteloze vrouw op het bed.

— Breng die korf met slangen met de grootste voorzichtigheid naar de vijver, James, en verdrink ze daarin ! beval Raffles.

De reus nam de korf direkt op en ging er mee heen.

Brand keerde terug met een grote blikken trommel verbandmiddelen en andere zaken en Raffles begon de wond dadelijk te verbinden, na zich te hebben overtuigd, dat er geen edele delen waren geraakt.

Hij goot haar iets tussen de lippen van de inhoud van een flesje uit kunstig geslepen kristal en zei toen tot Brand :

— Blijf hier bij haar waken. Laat niemand, maar dan ook niemand binnen. Ik wacht hier op de terugkomst van Henderson ; ik neem hem met mij mee naar New York, waar ik ga afrekenen met Ram Doulah, de Moloch.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Op leven en dood

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl, 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES :

699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266